

Άννα Παπάζογλου

Το σπίτι στο λόφο

νουβέλα

2021

Η εξωτερική όψη του νοσοκομείου με τις λευκές κολόνες, τα καμπυλωτά κάγκελα που αγκάλιαζαν τα μπαλκόνια και τα ψηλά παράθυρα παρέπεμπε σε νεοκλασσικό αρχοντικό του προηγούμενου αιώνα. Ο Θεόφιλος παρατήρησε τις λεπτομέρειες στο κτίριο μόλις σήμερα κάτι που δεν είχε κάνει εδώ και τρεις μήνες που πηγαινοέρχεται. Πέρασε την κεντρική είσοδο με σκυμμένο κεφάλι και για πρώτη φορά είδε το ξύλινο πάτωμα του ισογείου χτυπημένο στο μεγαλύτερο μέρος του και θαμπό από τις εκατοντάδες πατημασιές των εργαζόμενων και των επισκεπτών. Οι ελάχιστες καρέκλες αναμονής είχαν κάνει βαθουλώματα στην ξύλινη επιφάνεια και με κάθε κίνηση άκουγες τα σανίδια να τρίζουν.

Προχώρησε στη μεγάλη σκάλα. Καθώς ανέβαινε αργά αργά τα σκαλιά θυμήθηκε τη διάλεξη του καθηγητή του στο πανεπιστήμιο που έλεγε ότι η σκάλα πρέπει να είναι έτσι σχεδιασμένη ώστε να μπορείς να την ανέβεις άνετα ακόμη και στο απόλυτο σκοτάδι. Σταμάτησε και είδε το φως να λούζει το σημείο που στεκόταν όμως ο ίδιος ένιωθε να επιπλέει στο απόλυτο σκοτάδι. Είδε το είδωλό του στο βρώμικο τζάμι. Τα μαλλιά του ήταν πλέον άσπρα αλλά παρέμεναν πυκνά. Τα μούσια του είχαν και αυτά γκριζάρει. Το καφέ σημάδι που είχε από τη γέννησή του στο λαιμό είχε αρχίσει να διαλύεται σαν κομμάτια από παζλ που χάνονταν αλλά με λίγη φαντασία φαινόταν ακόμη το σχήμα του που έμοιαζε με αποτύπωμα ζώου. Η Ελένη κάθε πρωί του έδινε ένα φιλί σ' αυτό το σημείο. Σε τριάντα χρόνια γάμου πόσα φιλιά να ήταν άραγε. Πολλά αλλά γιατί τα μετρώ; σκέφτηκε. Είναι σαν να προσπαθώ να μετρήσω την αγάπη που νιώθω.

Σήμερα έβαλε το γκρι κουστούμι που είχαν αγοράσει μαζί για την αποφοίτηση της Ειρήνης. Κάποιες νοσοκόμες τον κοίταξαν περίεργα αλλά δεν τον ένοιαζε. Ήταν το αγαπημένο ρούχο της Ελένης του. Μάλλινο σε γκρι χρώμα με μπλε διακριτική πλέξη. Έβαλε και το μπλε μαντίλι που είχαν πάρει την ίδια μέρα μαζί. Όμως ένιωθε να τον ζεσταίνει, να τον πνίγει. Άνοιξε ένα κουμπί από το πουκάμισο του. Ήθελε να τον δει περιποιημένο. Ήθελε να της αρέσει. Ακόμη και αν ήταν για τελευταία φορά. Στην τσέπη είχε το βιβλίο για να της διαβάσει.

Ανέβηκε τα σκαλιά του τελευταίου ορόφου. Ήταν η ώρα του επισκεπτηρίου και κόσμος πηγαινοερχόταν. Κάποιοι ρωτούσαν για πληροφορίες ή κάτι νεώτερο για τους συγγενείς τους, άλλοι ψάχνανε τους γιατρούς. Μια κυρία με επιδέσμους στο πρόσωπο πέρασε ξυστά από δίπλα του. Στάθηκε για λίγο να ακούσει τις ομιλίες που κάνανε αντίλαλο στο διάδρομο. Έπειτα προχώρησε προς το δωμάτιο 308.

Ο Θεόφιλος στάθηκε για λίγο έξω από το δωμάτιο του νοσοκομείου. Έπιασε το μέτωπο με το χέρι του και έκλεισε τα μάτια. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Δεν ήξερε πώς να το αντιμετωπίσει. Τους τελευταίους μήνες που ερχόταν κάθε μέρα και έφευγε δεν έχασε ποτέ την ελπίδα του. Μια θεραπεία και ακόμη μια. Και το καινούριο φάρμακο. Και εξετάσεις. Και πάλι εξετάσεις. Έλεγε ναι σε όλα. Ήθελε να κάνει ό,τι μπορεί. Η Ελένη στα περισσότερα συμφωνούσε παρ' όλο που οι δυνάμεις τις

μειώνονταν όλο και περισσότερο τις τελευταίες εβδομάδες. Χθες την είδε πρώτη φορά με οξυγόνο. 'Δεν είναι καλά κύριε Αναγνώστου, σκεφτείτε μήπως τη μεταφέρετε στο σπίτι, εδώ πλέον λίγα μπορούμε να της παρέχουμε', του είπε ο γιατρός της χθες. 'Μα στο σπίτι πώς θα γίνει καλά;', είπε και αμέσως συνειδητοποίησε πόσο γελοίο ακούστηκε αυτό, λες και απαντούσε η μικρή εγγονή του. Ο γιατρός τού χαμογέλασε και τον χτύπησε απαλά στον ώμο.

Σήμερα ίσως ήταν η μέρα; Δεν είχε μιλήσει για την περίπτωση να τη γυρίσουν στο σπίτι στην κόρη του. Γιατί αν της το έλεγε ήταν σαν να παραδέχεται ότι δεν υπήρχε άλλη επιλογή. Καμία επιλογή που να τους δώσει μια μικρή ελπίδα. Δεν ακολουθούσε καμία θρησκεία, αλλά οδηγημένος από την απόγνωση πήγε χθες και άναψε ένα κερί. Και το όνομά του 'Θεόφιλος' μια παραφωνία στην κόλαση που ζούσε εδώ και καιρό.

Πριν προλάβει να πιέσει το χερούλι, η πόρτα άνοιξε και τρεις νοσοκόμοι με έναν ασθενή σκεπασμένο ολόκληρο πάνω στο φορείο έβγαιναν από το δωμάτιο. 'Ελένη', ψέλλισε ο Θεόφιλος. Τη στιγμή που φαντάστηκε τη γυναίκα του στο φορείο, το μεγάλο του έρωτα κάτω από αυτό το σεντόνι, δε σκέφτηκε ούτε την πρώτη μέρα που τη συνάντησε στο πανεπιστήμιο και το πρώτο τους ραντεβού. Ούτε το πρώτο βράδυ που πέρασαν σαν παντρεμένο ζευγάρι γελώντας και πίνοντας στο δωμάτιό τους, ούτε τη γέννηση της Ειρήνης τους, μα ούτε τη γέννηση της εγγονής τους. Είχε τόσες όμορφες αναμνήσεις να ανακαλέσει γεμάτες ταξίδια, συζητήσεις και αποφάσεις, έρωτα και αγκαλιές. Ούτε τη μυρωδιά της που τόσο αγαπούσε. Θυμήθηκε μόνο εκείνο το βράδυ στο εξοχικό τους που είχε πάει η Ελένη και τότε νόμιζε πως την έχασε για πάντα. Τώρα την έχανε αλήθεια λοιπόν.

Στεκόταν έξω από το δωμάτιο στην άλλη άκρη του φορείου. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα το πρόσωπό του είχε ασπρίσει. Άκουσε κάποιον να του λέει, 'Κύριε στην άκρη παρακαλώ'. Έκανε στην άκρη. Κρατούσε την ανάσα του καθώς το φορείο τον προσπερνούσε και δεν την άφησε μέχρι να καθαρίσει το οπτικό του πεδίο και να δει την Ελένη του ξαπλωμένη στο κρεβάτι που την άφησε χθες. Ο Θεόφιλος έκλεισε την πόρτα και με γυρισμένη πλάτη ξέσπασε σε κλάματα.

Λίγες στιγμές αργότερα σκούπισε το πρόσωπό του και έκατσε δίπλα στη γυναίκα του. Τα μαλλιά της είχαν πέσει και μόνο λεπτές τρίχες υπήρχαν εδώ και εκεί. Τις τελευταίες εβδομάδες του ζητούσε να της φοράει μαντίλι για να κρύβει το αποκρουστική όπως έλεγε η ίδια κατάντια της. Ο Θεόφιλος την έβρισκε όμως πανέμορφη. Εκτός από τα μαλλιά είχε χάσει πλέον και τα φρύδια της. Όμως τα αμυγδαλωτά μάτια της ήταν πλέον όλο της το πρόσωπο. Τα άνοιξε και για μια στιγμή νόμιζε ο Θεόφιλος ότι του χαμογέλασε. 'Αγάπη μου, πώς νιώθεις σήμερα', ξέρεις, ο γιατρός μού είπε ότι μπορείς να γυρίσεις σπίτι. Νομίζω είναι καλύτερα να σε περιποιείται ο γιατρός εκεί. Είμαι σίγουρος ότι σου έχει λείψει το δωμάτιό μας με τα

σχέδια και τα βιβλία σου'. Η Ελένη τού έσφιξε το χέρι και έκλεισε πάλι τα μάτια.

Έβγαλε από την τσέπη το μικρό βιβλιαράκι με τη σειρά παραμυθιών του. Είχε εκδοθεί μόλις δυο μέρες πριν. Τότε είδε ότι από το σακάκι του είχε πέσει η πρόσκληση για την παρουσίαση του βιβλίου που ήταν την ίδια μέρα. Πρώτη φορά δεν θα πήγαινε σε παρουσίαση βιβλίου του. Ας το τακτοποιούσε η εκδότριά του, λίγο τον ένοιαζε. Κοίταξε την πρόσκληση και το βιβλίο με ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο. 'Δε σημαίνουν τίποτα', σκέφτηκε.

Κατέβαλε προσπάθεια και προσπάθησε να αλλάξει διάθεση για να το ανακοινώσει στην Ελένη. 'Ελένη μου δες, τα παραμύθια μας εκδόθηκαν επιτέλους'. Σκέφτηκε τα βράδια που κάθονταν στη βεράντα και συζητούσαν για το πώς ο Θεόφιλος μπορούσε να βελτιώσει τις ιστορίες του. Η Ελένη κρατούσε σημειώσεις, διόρθωνε, έκανε προτάσεις. Είχε σκεφτεί να χρησιμοποιήσουν στο εξώφυλλο ζωγραφιές που είχε κάνει η κόρη τους στο σχολείο.

'Δες το εξώφυλλο, πόσο όμορφο βγήκε με τα σχέδια της Ειρήνης. Και δες τον τίτλο εδώ, είχες δίκιο όπως πάντα', της είπε και ξέφυλλισε το βιβλίο. Η Ελένη άνοιξε τα μάτια της και είδε τις σελίδες να περνάνε μία μία από μπροστά της. Προσπάθησε να χαμογελάσει αλλά ένιωθε εξουθενωμένη. Την ώρα που ο Θεόφιλος τής έδειχνε το βιβλίο ο γιατρός της μπήκε στο δωμάτιο για να τη δει. Την εξέτασε αλλά εκείνη δεν αντέδρασε. Είχε πέσει σε λήθαργο.

Ο Θεόφιλος μίλησε με το γιατρό και μετά βγήκε από το δωμάτιο σχεδόν σέρνοντας τα πόδια του. Βρήκε μια γωνιά στον όροφο και πήρε την Ειρήνη τηλέφωνο. Ρηνάκι μου, γεια σου, είσαι στη δουλειά, ναι εδώ είμαι, άκουσε με, η μαμά έπεσε σε λήθαργο. Έλα όσο πιο γρήγορα μπορείς'.

Η Ειρήνη πήρε το ποδήλατό της και άρχισε να τρέχει όσο πιο γρήγορα μπορούσε για να φτάσει στο νοσοκομείο. Καταριόταν την ώρα που δεν έβγαλε και αυτή μαζί τον άντρα της δίπλωμα για τη μηχανή. Τώρα θα είχε φτάσει. Σκέφτηκε τα λόγια του πατέρα της. Λήθαργος, έλα γρήγορα. Προσπαθούσε μήνες ολοκληρους να προετοιμαστεί για αυτή τη στιγμή. Πήγαινε στο νοσοκομείο κάθε μέρα. Της μιλούσε την άγγιζε, τη μύριζε. Προσπαθούσε όμως να μην στεναχωρήσει τη μαμά της. Δεν ήθελε να νομίζει ότι την αποχαιρετά. Σταμάτησε στο φανάρι. Χτυπούσε με τα δάχτυλα το τιμόνι του ποδηλάτου και δάγκωνε τα χείλη της. Είδε την τροχαία στο επόμενο τετράγωνο. Δεν ήθελε να ρισκάρει να τη σταματήσουν και να καθυστερήσει.

Ήθελα να μιλήσει σε κάποιον. Μια φίλη, ένα φίλο. Αλλά δεν είχε κανέναν. Μαζί με τη μαμά της θα έχανε και την καλύτερη της φίλη. Σκέφτηκε τον πατέρα της και πόσο αχώριστοι ήταν αυτοί οι δύο. Μα τι αγάπη. Στην εφηβεία ζήλευε την αγάπη τους. Την κρυφή ομάδα τους, τα χρόνια που είχαν ζήσει χωρίς αυτήν και τους είχαν κάνει τόσο δεμένους. Μια φορά είχε ακούσει τη μαμά της να λέει στο μπαμπά της 'Γιατί δε

γνωρίζομασταν από παιδιά, γιατί δεν ήμασταν συμμαθητές, φίλοι;’. Το φανάρι άναψε πράσινο και άκουσε συγχρωτισμένα κόρνες σημάδι ότι είχε καθυστερήσει.

Συνέχισε το δρόμο της προσπαθώντας να αποφεύγει τα παρκαρισμένα αμάξια. Μισή ώρα μετά η Ειρήνη περνούσε την είσοδο του νοσοκομείου. Ανέβηκε γρήγορα τους τρεις ορόφους και βρέθηκε στο δωμάτιο της. Είδε τον πατέρα της να κρατάει το χέρι της μαμάς της έχοντας κλειστά μάτια. Στο πάτωμα ήταν πεταμένο το τελευταίο του βιβλίο και κανείς δεν το μάζεψε.

Τους πλησίασε και ακούμπησε το χέρι της στον ώμο του μπαμπά της. Έτρεμε. ‘Γεια σου μανούλα μου’, είπε. Την ώρα που η Ειρήνη προσπαθούσε να φτάσει στο νοσοκομείο η Ελένη προσπαθούσε να κρατήσει ανοιχτά τα μάτια της. Ο Θεόφιλος τής είχε πει ότι θα ερχόταν. Όταν έφτασε η Ελένη προσπάθησε να διακρίνει τα χαρακτηριστικά τής κόρης της. Τα πράσινα μάτια και τα μακριά πυρόξανθα μαλλιά της. Τις φακίδες που η Ειρήνη τις μισούσε δε μπορούσε πια να τις ξεχωρίσει. Ούτε το σημάδι στο λαιμό του Θεόφιλου. Κοίταξε μια τον έναν και μια τον άλλον. Αναστέναξε βαθιά. Έπεσε ξανά σε λήθαργο και δεν ξύπνησε ποτε.

Η Ελένη λάτρευε τη βροχή. Όποτε τύχαινε να είναι στο εξοχικό της στη θάλασσα και όποτε έβρεχε έβαζε το μπουφάν με την κουκούλα και έβγαινε στα χωράφια τριγύρω. Περπατούσε μέχρι τη θάλασσα και χάζευε τις σταγόνες να σκάνε πάνω στο θαλασσινό νερό σχηματίζοντας κυκλάκια γύρω τους. ‘Μα είναι σαν μπαλαρίνες που χορεύουν, δεν είναι;’ έλεγε στο Θεόφιλο. Τελικά εσύ έπρεπε να παρατήσεις την αρχιτεκτονική και να γίνεις συγγραφέας, της είχε απαντήσει.

Μια τέτοια χειμωνιάτικη μέρα η Ελένη μεταφέρθηκε στο νεκροταφείο του μικρού χωριού που ήταν το εξοχικό τους. Ο Θεόφιλος πρώτη φορά συμπάθησε αυτόν το Θεό που φρόντισε να βρέξει τη γη μια τέτοια μέρα. Ό,τι καλύτερο θα περίμενε η γυναίκα του. Περπατούσε με σκυμμένο κεφάλι πίσω από την κόρη και το γαμπρό του χωρίς ομπρέλα. Η βροχή ανακατευόταν με τα δάκρυα που έτρεχαν στα μάτια του. Φανταζόταν ότι η ίδια η Ελένη του χαίδευε το πρόσωπο. Η Ειρήνη μαζί με τον άντρα της που κρατούσε μια μαύρη ομπρέλα περπατούσαν με μπλεγμένα τα χέρια. Τα μακριά κόκκινα σχεδόν μαλλιά της κάνανε αντίθεση με το μαύρο της φόρεμα. Κάπου κάπου γύριζε και κοίταζε τον πατέρα της και τότε ξέσπαγε σε πιο δυνατό κλάμα.

Κόσμος πολός είχε παρευρεθεί στην εκκλησία, παρ’ όλο που ήταν καθημερινή και έπρεπε να ταξιδέψουν μέχρι το χωριό. Συνάδελφοι της Ελένης από το γραφείο, οικογενειακοί τους φίλοι, η εκδότριά του. Το νεκροταφείο ήταν σε ύψωμα και στο βάθος προς το νότο φαινόταν μια γραμμή από τη γκρίζα θάλασσα. Ο Θεόφιλος ήθελε να τρέξει να δει τις σταγόνες της βροχής να χορεύουν στο θαλασσινό νερό όπως θα έκανε η ίδια. Αλλά δε μπορούσε. Είδε τη γκρι λωρίδα απέναντι και αγαλλίασε με τη

σκέψη ότι θα την έβλεπε και η Ελένη από κάπου.

Οι δικοί τους άνθρωποι ακολουθούσαν σκυθρωποί με τις μαύρες ομπρέλες στα χέρια και σιγά σιγά μαζεύτηκαν γύρω από την άδεια τρύπα του τάφου. Το νεκροταφείο ήταν εκείνη τη στιγμή άδειο. Ο παπάς έψελνε. Η Ειρήνη έκλαιγε πίσω από το χαρτομάντηλό της. Ο Θεόφιλος την κοιτούσε και ένιωθε τόσο αδύναμος και τόσο απογοητευμένος που δε μπορούσε κάπως να απαλύνει τον πόνο της. Ζαλιζόταν. Προσπάθησε να συγκεντρωθεί στην ανάσα του, να ηρεμήσει. Η βροχή συνέχιζε και δρόσιζε το ακάλυπτο πρόσωπό του. Λίγες στιγμές αργότερα η Ελένη κατέβηκε στην άδεια τρύπα. Οι δικοί της πέταξαν λίγο χώμα και μικρά κομμάτια από τις καρδιές τους που τη λάτρευαν ενώ την παρακολουθούσαν να εξαφανίζεται στο μαύρο κενό μπροστά τους.

Ο κόσμος άρχισε να διαλύεται. Ο Θεόφιλος έμεινε λίγο πιο πίσω και τους έβλεπε να απομακρύνονται. Η βροχή είχε δυναμώσει και ήταν τόσο πυκνή που ακουγόταν εκκωφαντικά πάνω στα μάρμαρα και τις μαύρες ομπρέλες που κινούνταν προς την έξοδο. Στην πόρτα του νεκροταφείου είδε τότε μια φιγούρα να στέκεται. Είχε το σώμα της στραμμένο προς το μέρος του αλλά δε μπορούσε να διακρίνει τα χαρακτηριστικά της. Ούτε αν ήταν γυναικεία ή αντρική μορφή. Η βροχή συνέχιζε να πέφτει με χοντρές σταγόνες. Η φιγούρα πλησίασε προς το μέρος του. Διέκρινε ένα μαύρο μακρύ παλτό και μαύρα γυαλιά που κάλυπταν σχεδόν όλο το πρόσωπο. Όταν η Ειρήνη τον πλησίασε και τον πήρε αγκαλιά, η φιγούρα σταμάτησε. Έκανε μεταβολή και γύρισε προς την έξοδο του νεκροταφείου. Ο Θεόφιλος την είδε να απομακρύνεται καθώς αποτυπώματα από τις πατημασιές της διαγράφονταν στον φρέσκο χορτάρι. Η φιγούρα σταμάτησε για μερικά δευτερόλεπτα και άνοιξε μια μεγάλη κόκκινη ομπρέλα που την κάλυπτε μέχρι τη μέση.

Η βροχή σταμάτησε αφού πότισε το έδαφος και λασπωμένα ρυάκια άρχισαν να τρέχουν στους δρόμους και ανάμεσα στα δέντρα φτάνοντας μέχρι την ακτή. Ο Θεόφιλος αποφάσισε να γυρίσει σπίτι με τα πόδια ενώ οι υπόλοιποι θα επέστρεφαν με το αυτοκίνητο. Πήρε το δρόμο για το χωριό έχοντας στα αριστερά του τη θάλασσα. Γκρι φουσκωμένα κύματα χτυπούσαν τα βράχια από κάτω του. Ασυναίσθητα γύρισε να κοιτάξει μια δυο φορές πίσω του περιμένοντας να δει τη φιγούρα με τα μαύρα ρούχα και τα γυαλιά. Είδε μόνο μια νεαρή κοπέλα να περπατά ανάλαφρα σχεδόν στις μύτες στο απέναντι πεζοδρόμιο. Φορούσε πράσινο σκούρο παλτό και πράσινο μπερέ που έκαναν αντίθεση με τα πορτοκαλί μαλλιά της.

Φτάνοντας στη διασταύρωση αντί να στρίψει δεξιά για το σπίτι περπάτησε προς την παραλία. Κατέβηκε το μικρό χαλικωμένο δρόμο και ανέβηκε τα άσπρα σκαλιά της ταβέρνας τού 'Φώτη'. Μπροστά στο μαγαζί ήταν παρκαρισμένο ένα φορτηγό.

Η είσοδος του μαγαζιού ήταν κλειστή αλλά το μικρό μπλε παράθυρο της κουζίνας είχε φως. Ο ταβερνιάρης τον είδε από το παράθυρο να κάθεται στη βεράντα και να αγναντεύει τη θάλασσα. Δεν ήταν ανοιχτά για τους πελάτες μέσα στο χειμώνα αλλά το Θεόφιλο τον ήξερε μετά από τόσα καλοκαίρια που τον έβλεπε στο χωριό.

- Να ζήσεις να τη θυμάσαι, του είπε καθώς γέμιζε δύο ποτήρια τσίπουρο.
- Σ' ευχαριστώ πολύ. Δεν θέλω να σε καθυστερήσω. Ήθελα να περπατήσω λίγο και με έβγαλε ο δρόμος εδώ.
- Ούτε να το συζητάς, τον καθησύχασε.
- Έχεις δουλειές;, του είπε ο Θεόφιλος δείχνοντας το φορτηγό.
- Περίπου. Του συνεταίρου μου είναι. Το πήρε γιατί βοήθησε σε μια μετακόμιση σήμερα. Α στο δρόμο σας πρέπει να ήταν. Στο κόκκινο σπίτι. Ξέρεις αυτό που τα πιτσιρίκια λένε στοιχειωμένο.

Ο Θεόφιλος ήξερε τις ιστορίες και μάλιστα είχε χρησιμοποιήσει το κόκκινο σπίτι σε μια από τις ιστορίες του. *‘Το κόκκινο σπίτι έστεκε μοναχό στο πιο ψηλό σημείο του δρόμου εκτεθειμένο στη βροχή και τον αέρα. Μια νύχτα, ένα παντζούρι από το παράθυρο του δεύτερου ορόφου χτυπούσε πέρα δώθε από τον αέρα που λυσσομανούσε. Ένα κατάλευκο χέρι εμφανίστηκε και προσπαθούσε να πιάσει το μάνταλο..’*

Μπήκε στο σπίτι και είδε φίλους να κάθονται στο σαλόνι. Κάποιοι τον πλησίασαν να τον συλληπηθούν, άλλοι απλά τον αγκάλιασαν χωρίς να πούνε κάτι. Η αλήθεια είναι ότι δεν ήθελε να δει κανέναν. Ήθελε απλά να ανέβει στο δωμάτιό του και να μείνει εκεί μέσα όσο το δυνατόν περισσότερο. Η εκδότριά του τον πλησίασε. Μετά τα

τυπικά τού είπε τελικά.

- Δεν θέλω να μιλήσουμε για δουλειά, απλά να σου πω ότι λάβαμε πολλά μηνύματα συμπαράστασης για την απώλειά σου. Μπορώ να σου τα προωθήσω αν θέλεις.
- Έγινε τελικά η παρουσίαση του βιβλίου;
- Έγινε, όλα καλά.
- Χαίρομαι, σε ευχαριστώ πολύ Άννα.

Η Άννα δεν του ανέφερε ότι μια κυρία στην παρουσίαση, όταν έμαθε ότι ο Θεόφιλος δεν θα ερχόταν λόγω προσωπικών του θεμάτων, πέταξε το βιβλίο του που κρατούσε στο πάτωμα και έφυγε χωρίς να πει λέξη.

Ο Θεόφιλος έψαξε με το βλέμμα την Ειρήνη. Μιλούσε με κάποιον από τους συγγενείς τους. Της χαμογέλασε αλλά εκείνη δεν ανταπέδωσε.

Βγήκε στη πίσω βεράντα. Στο χέρι κρατούσε ένα ποτήρι με κονιάκ από το μπαρ που τα είχε φυλαγμένα. Κούνησε για λίγο το ποτήρι μπροστά στη μύτη του. Ανέπνευσε βαθιά το οινόπνευμα και κοίταξε στον πάτο του τα χρώματα του ποτού να μπλέκονται και να κυνηγούν το ένα το άλλο. Ήπιε μια γερή γουλιά και έβγαλε από την τσέπη την πίπα του. Ήταν από ξύλο τριανταφυλλιάς κοκκινωπό, γυαλιστερό σε σχήμα καμπυλωτό, με λεπτές λεπτομέρειες από φίλντισι που έκλεινε απαλά προς το στόμιο λες και ήταν πάντα έτοιμο να τον φιλήσει ή να ακούσει τα μυστικά και τις σκέψεις του. Με αργές τελετουργικές κινήσεις τοποθέτησε τον καπνό και άναψε. Τράβηξε κοφτά, ρυθμικά. Ένιωσε τον καπνό μέσα του και συντόνισε την ήρεμη ανάσα του αγναντεύοντας τα φρέσκοβρεγμένα χωράφια και το κόκκινο σπίτι απεναντι ψηλά στο τέλος του δρόμου.

Του έκανε εντύπωση ότι κάποιος είχε αποφασίσει να ζήσει εκεί. Οι τοίχοι είχαν ρωγμές και το λούκι που τρέχανε τα νερά είχε από χρόνια φύγει από τη θέση του και κρεμόταν στον αέρα. Ο κισσός είχε καλύψει σχεδόν ολόκληρο τον πλαϊνό τοίχο ενώ τα κάγκελα της αυλής είχαν από χρόνια σκουριάσει. Στην αυλή υπήρχε ένας μικρός περιστέρωνας που έστεκε άδειος. Είχε δει πριν κάποιους μήνες ότι το παράθυρο του πάνω ορόφου ήταν σπασμένο. Τώρα έβλεπε ότι ένα κομμάτι ύφασμα είχε στριμωχθεί επίπονα στην τρύπα και φως αχνοφαινόταν στο τζάμι. Με φόντο το σκούρο ουρανό που όλο και νύχτωνε το σπίτι έμοιαζε πραγματικά στοιχειωμένο. Χαμένος στις σκέψεις του δεν κατάλαβε ότι η Ειρήνη είχε βγει και αυτή στη βεράντα.

Δείχνοντάς της το κόκκινο σπίτι της είπε: 'Στην ταβέρνα μού είπαν ότι κάποιος μετακόμισε, ξέρεις, όμως είναι τόσο περίεργο, όσα χρόνια είμαστε εδώ ποτέ δεν είδα κάποιον να έρχεται, εκτός από τα περιστέρια που ήταν τα τελευταία που έφυγαν,

πραγματικά ποιός θέλει να ζει σε ένα τόσο μεγάλο σπίτι και τι άσχημη εποχή για να μετακομίζεις και...’ Τότε κατάλαβε ότι δεν είχε κάτι άλλο να πει. Δεν ήθελε άλλο να μιλήσει. Πήρε βαθιά ανάσα και σταμάτησε.

- Μπαμπά, γιατί θάψαμε εδώ τη μαμά; Εδώ, είναι μόνο το εξοχικό μας.

Γύρισε και την κοίταξε. Τι να της πει για να της εξηγήσει; Ναι ήταν μόνο το εξοχικό τους. Δεν ήταν ο τόπος καταγωγής τους, ούτε είχαν συγγενείς ούτε παιδικές μνήμες να τους ριζώνουν. Όμως ήταν το μέρος που για λίγο όλα γκρεμίστηκαν και εκεί σε εκείνο το σπίτι, σε εκείνη τη βεράντα με φόντο το στοιχειωμένο σπίτι όλα ξανάρχισαν. Που αποφάσισαν ξανά να είναι μαζί.

- Ειρήνη μου, αγαπούσαμε πολύ αυτό το μέρος και εγώ και η μαμά.
- Εγώ δεν νιώθω άνετα εδώ, μπαμπά και δεν ξέρω πώς θα έρχομαι στη μαμά. Και μη με ρωτήσεις γιατί σε παρακαλώ. Ξέρω ότι κάτι δεν πήγαινε καλά εκείνες τις μέρες μεταξύ σας. Ήμουν στο σχολείο αλλά δεν ήμουν ούτε τυφλή ούτε κουφή. Ήξερα ότι κάτι συνέβαινε. Και μετά η μαμά έφυγε και ήρθε εδώ.
- Ειρήνη μου, συγγνώμη γι’ αυτό. Ήταν μια πολύ άσχημη περίοδος για εμάς και κατηγορώ συνέχεια τον εαυτό μου που άφησα τα πράγματα να φτάσουν σε αυτό το σημείο.
- Ωστε εσύ έφταιγες έτσι; Το φαντάστηκα. Είχα ρωτήσει τη μαμά αλλά ποτέ δεν είπε τίποτα, ούτε σε κατηγορήσε για τίποτα. Μπαμπά τι της έκανες;

Πριν προλάβει ο Θεόφιλος να απαντήσει είδε πίσω από το τζάμι μια κοπέλα να στέκεται και να τους κοιτάει. Είχε γερμένο ελαφρά το κεφάλι στο πλάι και χαμογελούσε. Αναγνώρισε την ψιλόλιγνη κοπέλα με το ανάλαφρο περπάτημα και τα πορτοκαλί μαλλιά που είδε στο δρόμο νωρίτερα.

Η κοπέλα με τα πορτοκαλί μαλλιά άνοιξε τη μπαλκονόπορτα. Πετάχτηκε στη βεράντα και αγκάλιασε κάπως άγαρμπα την Ειρήνη λέγοντας ‘Ρηνάκι μου συλληπητήρια, με συγχωρείς που δεν ήρθα στη κηδεία. Μένω μακριά στην άλλη άκρη της πόλης όπως θυμάσαι και δεν πρόλαβα’. Η φωνή της ήταν λεπτή και τσιριχτή. Μετά από κάθε πρόταση έκλεινε το στόμα και χαμογελούσε μηχανικά πριν συνεχίσει να μιλάει σαν να περίμενε να δει τις αντιδράσεις στα πρόσωπα των άλλων. Πριν προλάβει να μιλήσει η Ειρήνη, στράφηκε στο Θεόφιλο. ‘Καλησπέρα σας πρέπει να είστε ο πατέρας της Ρηνούλας μας, επιτρέψτε μου να συστηθώ, Φαίδρα Αγγέλου, με την Ειρήνη κάνουμε μαζί μαθήματα χορού και...’. Όση ώρα μιλούσε είχε πλεγμένα τα χέρια της στο μπράτσο της Ειρήνης. Ο Θεόφιλος απορημένος από τον καταιγισμό πληροφοριών κοίταξε την Ειρήνη η

οποία ελευθερώνοντας απαλά το μπράτσο της για να την κοιτάει στο πρόσωπο της είπε:

- Φαίδρα μου σε ευχαριστώ πολύ που ήρθες. Συγγνώμη που δε σε είδα νωρίτερα.
- Μην στεναχωριέσαι καθόλου καλή μου, είπε χαμογελώντας. Γνώρισα τον άντρα σου. Ευγενέστατος.

Ο Θεόφιλος την κοίταζε όση ώρα μιλούσε. Ήταν πολύ νέα γύρω στα 20. Είχε πράσινα μάτια και μόνο το αριστερό της μάτι είχε πιο σκούρες πιτσιλιές. Φορούσε μαύρο φόρεμα στενό στη μέση και άσπρη λευκή γραβάτα.

- Είμαι τόσο χαρούμενη που σας γνωρίζω, ξέρετε είμαι μεγάλη θαυμάστριά σας. Και η μητέρα μου μεγαλύτερη. Γράφετε τόσο απλά και τόσο ανθρώπινα.
- Σας ευχαριστώ πολύ. Εσείς με τι ασχολείστε;
- Είμαι χορεύτρια αλλά κάνω και άλλες δουλειές, ξέρετε οι καλλιτεχνικές σκηνές στην Ελλάδα δεν είναι πολλές.
- Ναι, βέβαια φαντάζομαι, απάντησε ο Θεόφιλος.

Για λίγες στιγμές δε μίλησε κανείς. Η Φαίδρα έμενε σιωπηλή. Ο Θεόφιλος είδε ότι κοιτούσε το κόκκινο σπίτι απέναντι. Εκείνη την ώρα το φως στον πάνω όροφο έσβησε. Η ήσυχη στιγμή έδωσε στο Θεόφιλο την ευκαιρία που έψαχνε εδώ και ώρα.

- Εμένα θα μου επιτρέψετε να αποσυρθώ. Χάρηκα πολύ Φαίδρα.
- Και εγώ. Πραγματικά. Θα μπορούσαμε να σας ζητήσω μια χάρη; Ξέρετε η μητέρα μου έχει όλα τα βιβλία σας. Θα μπορούσατε να της τα υπογράψετε;
- Ευχαρίστως, μπορούμε να το κανονίσουμε κάποια στιγμή.
- Τέλεια. Θα επικοινωνήσω τις επόμενες μέρες.

Η Ειρήνη κοιτούσε απορημένη τη Φαίδρα και της έκανε εντύπωση η συμπεριφορά της. Είχαν αλήθεια καλές σχέσεις στα πλαίσια του μαθήματος αλλά αυτήν την επίσκεψη μια τέτοια μέρα δεν την περίμενε.

Ο Θεόφιλος πέρασε από το σαλόνι αποχαιρετώντας το λιγοστό κόσμο που είχε μείνει. Ανέβηκε τη σκάλα του σπιτιού για να πάει στο δωμάτιό του. Τα περισσότερα από τα ξύλινα σκαλιά τρίζανε ενώ ένα από αυτά είχε σχεδόν τρυπήσει. Η Ελένη μέχρι να το φτιάξουν είχε βάλει προσωρινά ύφασμα από άκρη σε άκρη. Τελικά τους άρεσε το χρωματιστό σκαλί και το κρατήσανε αλλά οι ίδιοι ξέρανε πού να μην πατήσουνε για να μη γίνει χειρότερο.

Μπήκε στο δωμάτιο και του φάνηκε ξαφνικά τεράστιο. Αφιλόξενο. Έπεσε με τα ρούχα

στο στρωμένο κρεβάτι. Έφερε ξανά στο μυαλό του εκείνους τους μήνες που οδήγησαν τελικά στη χειρότερη περίοδο της ζωής του. Ήταν τότε λίγο κάτω από 40. Είχε περάσει μήνες χωρίς δουλειά με τα βιβλία του να περιμένουν ξεχασμένα μέσα σε φακέλους μέχρι να διαβαστούν ή παρατημένα πάνω σε γραφεία πιθανών εκδοτών ή ακόμη χειρότερα πεταμένα μέσα σε καλάθια αχρήστων. Ήταν η εποχή που ένιωθε χαμένος, αβέβαιος ως σύζυγος, ως πατέρας, ως επαγγελματίας. Από την άλλη η Ελένη ήταν στην καλύτερή της φάση επαγγελματικά. Φύσην αισιόδοξη, ανήσυχη και εργατική είχε καταφέρει να πάρει προαγωγή και να σταθεροποιηθεί στην εταιρεία που εργαζόταν. Ήταν η εποχή που έλειπε πολύ λόγω δουλειάς και ο Θεόφιλος έπρεπε να τα βγάλει πέρα με το επαγγελματικό του αδιέξοδο και την κόρη του στην εφηβεία.

Τη γνώρισε σε μια παρουσίαση βιβλίου. Του είπε, ότι τον ήξερε από μια σειρά διηγημάτων που είχε γράψει όταν ήταν στο πανεπιστήμιο. Για τον ίδιο ήταν ένα μέτριο έργο αλλά εκείνη έδειχνε ενθουσιασμένη που τον γνώριζε από κοντά. Του πρότεινε να πιούνε ένα καφέ που κράτησε για πολλές ώρες. Επαινούσε τη γραφή του, το στυλ του, την ευαισθησία του. Του είπε ότι έβρισκε γοητευτικό το ότι δεν καταλάβαινε ο ίδιος πόσο ταλαντούχος ήταν. Εκείνη ήταν ζωγράφος λίγο μικρότερη από τον ίδιο. Ήθελε να φύγει για δουλειά στη Νέα Υόρκη. Στην Ελλάδα δεν καταλάβαιναν την τέχνη της. Μιλούσε για τη ζωή της, τα ταξίδια της. Μιλούσε και ενθουσιαζόταν με τα πάντα. Με ένα τραγούδι που άκουσαν καθώς περπατούσαν, με τα πουλιά που πετούσαν όλα μαζί πάνω από τα δέντρα, τον κύριο που καθόταν στο εργαστήριό του και έφτιαχνε ψάθινα καλάθια. Τελικά του πρότεινε να περάσουν από το σπίτι της να του δείξει έργα της.

Ο Θεόφιλος δεν θυμόταν πότε ήταν η τελευταία φορά που ένιωσε τόσο σημαντικός ως συγγραφέας και ως άντρας. Απολάμβανε την καινούρια αυτή γνωριμία, τα συναισθήματα που του προκαλούσε, την καινούρια ανθρώπινη ιστορία που άκουγε. Όσο αυτός λοιπόν ζούσε το αδιέξοδο του μυαλού του, της ζωής του, άλλοι άνθρωποι όπως εκείνη η γυναίκα δημιουργούσαν, ζούσαν, ταξίδευαν, ανέπνεαν συνειδητά, περπατούσαν με ζωή. Ένωσε σαν αυτή η γυναίκα να τον ξύπνησε από έναν λήθαργο και ένωσε την καρδιά του να χτυπάει δυνατά, βλέποντας λες και πρώτη φορά τα πουλιά, τους περαστικούς, τα μικρά εργαστήρια που περνούσαν στο δρόμο τους. Πέρασαν το βράδυ μαζί και δεν ξαναβρέθηκαν ποτέ.

Η βροχή άρχισε πάλι και χτυπούσε δυνατά το τζάμι του δωματίου. Ο Θεόφιλος σηκώθηκε να πάει προς το παράθυρο. Τότε είδε ότι το συρτάρι σε ένα από τα έπιπλα ήταν ανοιχτό. Αν το έλεγχε πριν το ξανακλείσει ίσως να έβλεπε, ότι έλειπαν κάποια από τα πράγματά του.

Την ίδια στιγμή η Φαίδρα έφευγε από το σπίτι τους. Μπήκε στο αμάξι και βγήκε από το μικρό χωματόδρομο στον κεντρικό δρόμο. Έκανε τον κύκλο τού χωριού και επέστρεψε από την άλλη μεριά μπαίνοντας πάλι σε ένα στενό ιδιωτικό δρόμο.

Έκλεισε τα φώτα και πάρκारे το αμάξι. Έσπρωξε όσο πιο σιγά μπορούσε την σκουριασμένη καγκελόπορτα. Περπάτησε στον κήπο και πέρασε στα αριστερά της τον άδειο περιστερώνα. Ψηλάφισε με τα χέρια της την κλειδαρότρυπα μέχρι να μπορέσει να βάλει το κλειδί σωστά. Άνοιξε την πόρτα και μπήκε από τον σκοτεινό κήπο στο σκοτεινό δωμάτιο του κόκκινου σπιτιού. Το νερό έτρεχε με δύναμη στο σπασμένο λούκι.

Οι περισσότεροι άνθρωποι νομίζουν ότι το χειρότερο πράγμα που έχουν να αντιμετωπίσουν όταν χάνουν τον αγαπημένο τους είναι η μέρα της κηδείας. Ποιός όμως αλήθεια σκέφτεται το μετά; Τις επόμενες μέρες όταν γυρνώντας στο σπίτι θα βλέπεις παντού πράγματα που δεν σου ανήκουν ή δεν χρησιμοποιήθηκαν ποτέ από σένα. Το μισοανοιγμένο βιβλίο στο κομοδίνο, που από περιέργεια άνοιξες αλλά δεν καταλάβαινες τι έλεγε, γιατί δεν το είχες αρχίσει εσύ. Τα κουτάκια από φάρμακα στο μπάνιο που μέχρι πριν κάποιες μέρες δεν είχες προσέξει ποτέ. Το χαρτί με σημειώσεις στο ψυγείο ή τα ραντεβού με γιατρούς αφημένα σε σημειωματάρια στην κουζίνα.

Αυτά σκεφτόταν ο Θεόφιλος όταν επέστρεψε στο σπίτι του στην πόλη για να πάρει κάποια πράγματα που χρειαζόταν. Είχε αποφασίσει να μείνει στο χωριό αλλά έπρεπε να τακτοποιήσει κάποιες εκκρεμότητες. Και είχε και αυτό το ραντεβού με τη μητέρα της Φαίδρας. Αρχικά το δέχτηκε επειδή ήταν γνωστή της κόρης του. Αλλά και μετά από αυτό η Φαίδρα τον πήρε αρκετά τηλέφωνα για να βεβαιωθεί ότι θα γίνει η σημερινή συνάντηση, κάτι που του φάνηκε περίεργο.

Έβαλε στον σάκο του ό,τι χρειαζόταν. Έκλεισε καλά παράθυρα και παντζούρια και κάλυψε τους καναπέδες με σεντόνια. Δεν ήξερε πότε θα επέστρεφε. Στον καθρέφτη του χολ είδε κρεμασμένο το παλτό της Ελένης. Το χαίδεψε απαλά και το έφερε κοντά στο πρόσωπό του. Ανέπνευσε αλλά τίποτα. Το ακούμπησε στη μύτη του και κάλυψε το πρόσωπό του. Τίποτα. Η μυρωδιά της είχε χαθεί πια. Ίσως ελάχιστο μυρωδιά από την κολόνια της; Έτσι του φάνηκε αλλά κυρίως μύριζε το κερί βανίλια αφημένο πιο δίπλα. Το κράτησε λίγο ακόμη στο χέρι και σκέφτηκε όλα τα πράγματα και τα ρούχα της που είναι αφημένα στο άλλο σπίτι. Η Ειρήνη ίσως να θέλει κάποια, σκέφτηκε. Πήρε τη βαλίτσα του και έκλεισε την πόρτα.

Ο Θεόφιλος είχε φτάσει στο καφέ που είχαν δώσει ραντεβού με τη μαμά της Φαίδρας μισή ώρα πιο νωρίς. Υπήρχε ελάχιστος κόσμος. Ένα ζευγάρι από τη μια μεριά και στην άλλη μια κυρία μόνη. Καθόταν απέναντι από το παράθυρο και μπροστά της είχε μια στοίβα βιβλία που τα αγκάλιαζε προστατευτικά με τα χέρια της. Πήρε βαθιά ανάσα και την πλησίασε. Μόλις τον είδε του χάρισε ένα πλατύ χαμόγελο και του έδωσε το χέρι. Φορούσε λευκά γάντια. Ο Θεόφιλος προσπάθησε να κρύψει την έκπληξη του. Είχε τα μαλλιά της καλυμμένα με ένα χρωματιστό μαντίλι και το μισό της πρόσωπο εκτός από το στόμα και τα μάτια της ήταν καλυμμένο με επιδέσμους.

- Καλημέρα κύριε Αναγνώστου, πόσο χαίρομαι που σας βλέπω από κοντά. Είμαι η μητέρα της Φαίδρας
- Καλημέρα σας, κυρία...

- Αλίκη. Αλίκη Αγγέλου.
- Χαίρω πολύ, κυρία Αγγέλου. Είστε καλά;
- Ευχαριστώ πολύ που ήρθατε. Ναι έκανα μια φιλοεπέμβαση πριν δύο μέρες αλλά δεν υπήρχε περίπτωση να χάσω το ραντεβού μας. Ευχαριστώ που βρήκατε χρόνο για μένα. Είναι υπέροχο αυτό το καφέ, και όπως πέφτει ο ήλιος, δε βρίσκετε;

Μιλούσε ακατάπαυστα, όπως και η κόρη της λες και δεν έμοιαζε να θέλει να του αφησει περιθώριο να μιλήσει ή σχολιάσει κάτι. Φορούσε μακρυμάνικο φόρεμα ζιβάγκο καλύπτοντας έτσι κάθε περιοχή του δέρματός της. Ήταν υπερβολικά βαμμένη. Φορούσε μεγάλα γυαλιά μυωπίας με χοντρό σκελετό σε σχήμα πεταλούδας. Ο τρόπος που μιλούσε και κινούνταν, όπως και η φωνή της ήταν ίδια με αυτά της Φαίδρας. 'Είναι η ίδια η Φαίδρα', σκέφτηκε. Τα μάτια όμως είναι καφέ. Η πιθανότητα της μεταμφίεσης του φαινόταν αστεία. Αλλά γιατί να το κάνει; Προσπαθούσε να κρύψει κάτι; Κάποια στιγμή την άκουσε να τον ρωτάει:

- Γράφετε κάτι τώρα αλήθεια;
- Όχι δυστυχώς οι τελευταίοι τρεις μήνες ήταν δύσκολοι. Δεν είχα καθόλου χρόνου.
- Μα φυσικά εκδώσατε και τα παιδικά σας παραμύθια. Όμως δεν μας κάνατε την τιμή στην παρουσίαση, είπε με κάποιο ειρωνικό τόνο αλλά γρήγορα πρόσθεσε. Λυπάμαι πολύ για την απώλειά σας.
- Ευχαριστώ πολύ. Λοιπόν, θα θέλατε να αρχίσουμε; Βλέπω έχετε φέρει τα βιβλία σας.
- Ναι βέβαια. Τα έχω όλα. Ορίστε. Στην Αλίκη η αφιέρωση παρακαλώ.

Ο Θεόφιλος έγραφε τις αφιερώσεις και το μυαλό του έπαιρνε χιλιάδες στροφές. 'Λέει ότι είχε πάει στην παρουσίαση του βιβλίου μου και με περίμενε. Γιατί δεν το ανέφερε όταν εμφανίστηκε στο σπίτι τη μέρα της κηδείας; Μα τι λέω, υποτίθεται ότι αυτή εδώ είναι η μάνα της. Αλλά γιατί να έχει κάνει όλο αυτό; Λες να κάνω λάθος; Ή είναι απλά είναι μια παρανοϊκή που επιζητάει την προσοχή'.

Ό,τι και αν συνέβαινε του προξενούσε δυσφορία η παρουσία αυτής της γυναίκας. Η περίπτωση της μεταμφίεσης ήταν το λιγότερο περίεργη. Αλλά ακόμη και αν αυτό δεν ίσχυε, του προκαλούσε κάτι το ασφυκτικό. Ήταν ίσως το επίμονο βλέμμα της, η τσιριχτή φωνή της ή απλά το πολύ έντονο άρωμά της. Και μιλούσε συνεχώς. Έλεγε πόσο τον θαύμαζε και πόσο όμορφα έγραφε, και ότι μόνο ένας ενδιαφέρων άνθρωπος θα μπορούσε να γράφει τόσο καθηλωτικά και ότι ήταν τόσο χαρούμενη που τον γνώριζε και θα ήταν πάντα μεγάλη της χαρά να τον ξαναδεί αν φυσικά είχε χρόνο, και πόσο νέος έδειχνε, και αλήθεια πόσο νέος μπαμπάς ήταν. Ο Θεόφιλος

χαμογελούσε αλλά σκεφτόταν πώς ούτε αυτός ούτε η Ειρήνη έπρεπε να ξαναδούνε τη Φαίδρα ή την Αλίκη ή όποια ήταν αυτή τέλος πάντων απέναντί του. Έπρεπε γρήγορα να υπογράψει και να φύγει. Και τότε την άκουσε να λέει.

- Ξέρεις Θεόφιλε, μου επιτρέπεις να σου μιλάω στον ενικό, το αγαπημένο μου βιβλίο σου είναι το 'Σπίτι στο λόφο'. Νομίζω ότι ήταν και το πρώτο σου.

Ο Θεόφιλος δίστασε για λίγο και σήκωσε το βλέμμα.

- Αλήθεια; Ευχαριστώ πολύ.

Πριν προλάβει να πει κάτι ξαναμίλησε εκείνη.

- Μα ήταν υπέροχη ιστορία. Ξέρεις εμένα δε μου αρέσει τίποτα το μαγικό στις ιστορίες. Αλλά αυτό ήταν τόσο έξυπνο. Με το κορίτσι της οικογένειας να ζωγραφίζει και μετά να ζωντανεύει ό,τι ζωγράφιζε. Τρομερή έμπνευση. Μα πώς σου ήρθε, αλήθεια;

Ναι ο Θεόφιλος τώρα ήταν σίγουρος. Υπήρχε ξεκάθαρη ειρωνεία στην φωνή της όσο και αν προσπαθούσε να φανεί ευγενική. Μα γιατί ρωτάει γι' αυτό το βιβλίο; Από πού προέκυψε αυτή η ερώτηση. Σίγουρα ήταν το πρώτο του βιβλίο και τον είχε κάνει γνωστό. Αλλά μετά ακολούθησαν βιβλία που ήταν πολύ πιο επιτυχημένα. Δεν ήθελε να δώσει συνέχεια και τελικά είπε:

- Είναι δύσκολο να πω. Μερικές φορές η έμπνευση έρχεται με απλά πράγματα. Με κάτι που θα δεις ή ακούσεις.
- Ναι σίγουρα αλλά δε μπορεί να μη θυμάσαι να μου πεις. Ήταν το πρώτο σου σημαντικό βιβλίο.

Μα γιατί συνεχίζει να επιμένει για το 'Σπίτι στο λόφο', σκέφτηκε. Την κοίταξε καλύτερα προσπαθώντας με αυτές τις σκόρπιες πληροφορίες και εικασίες του να καταλήξει σε κάποιο λογικό συμπέρασμα. 'Είχαν το ίδιο όνομα με εκείνη τη γυναίκα. Αλλά μόνο αυτό. Εκείνη ήταν σίγουρα πιο ψηλή, ξανθιά με μεγάλα μπλε μάτια. Το όνομα είναι απλά μια σύμπτωση. Αυτό που πρέπει να καταλάβω είναι τι συμβαίνει με αυτή τη γυναίκα μπροστά μου, που υπάρχει περίπτωση να είναι η Φαίδρα που γνώρισα κάποιες μέρες πριν. Μα τι φοβάμαι ο βλάκας, δεν υπάρχουν αποδείξεις για τίποτα σε σχέση με το πρώτο μου βιβλίο, γιατί ανοίγω ιστορίες χωρίς λόγο'.

Πάντα σε εγγρήγορση έφερε μπροστά του το βιβλίο για το οποίο μιλούσαν. Γύρισε τη σελίδα και είδε ότι η αφιέρωση που είχε γράψει τότε 'Στις Ελένη και Ειρήνη' έλειπε, φαινόταν σκισμένη. Επίσης κάποιες σελίδες ήταν κομμένες στις άκρες και το τελειώμά τους είχε σκούρο χρώμα. Φαίνονταν καμένες.

- Θα μπορούσες σε αυτό να γράψεις, στη φίλη μου Αλίκη κλπ.

Ο Θεόφιλος την κοίταξε και προσπάθησε να διακρίνει κάτι πάνω της ή στο πρόσωπό της που θα τον οδηγούσαν σε ένα συμπέρασμα για όλα αυτά. Πάλι μίλησε η ίδια:

- Ελπίζω να ξαναβρεθούμε σύντομα και να μου πεις περισσότερα για 'Το σπίτι στο λόφο'.

Λίγες στιγμές αργότερα καθόταν στο αυτοκίνητό του και προσπαθούσε να καταλάβει τι συνέβαινε. Του εμφανίστηκε μια άγνωστη με το όνομα Αλίκη που υποτίθεται ότι ήταν μαμά της Φαίδρας, της φίλης της κόρης του. Αλλά η περίεργη εμφάνισή της και κάποια χαρακτηριστικά της τον έκαναν να πιστεύει ότι ήταν η Φαίδρα μεταμφιεσμένη. Αλλά γιατί να το κάνει αυτό; Ίσως είναι απλά τρελή. Του είχε φανεί περίεργη και την πρώτη φορά που την είδε. Και μετά επέμενε να ρωτάει για το 'Σπίτι στο λόφο'.

Πάντα του άρεσε να μιλάει για τις ιστορίες του. Για το πώς προέκυψαν ή τι συναισθήματα του δημιουργούσαν. Το βιβλίο αυτό ήταν ίσως η μόνη εξαίρεση.

Με την Αλίκη τότε είχαν συζητήσει πολύ για τα έργα τους. Οι πίνακές της ήταν πολύ ωραίοι. Παρέπεμπαν στο μοντέρνο που πάντα τον γοήτευε με την απλότητα και την καθαρότητα των γραμμών του. Μιλήσανε για μια ιστορία που σκεφτόταν να γράψει η ίδια αλλά ποτέ δεν είχε χρόνο να το κάνει και άλλωστε ο χαρακτήρας της δεν ήταν τόσο επιμελής για να σχοληθεί με πρόγραμμα, όπως είπε. Ή έτσι θυμόταν ο Θεόφιλος να του λέει. Της είπε ότι η ιστορία της ήταν ωραία και ότι είχε πολλές προοπτικές.

Σε αντίθεση με την ίδια όμως, ο Θεόφιλος είχε χρόνο και ήταν επιμελής. Και ήταν πολύ καλός στο να φτιάχνει ιστορίες. Ήδη από τη στιγμή που έφευγε από το σπίτι της γνωρίζοντας ότι δεν θα την ξαναδεί ποτέ, είχε αρχίσει να γράφει το πρώτο κεφάλαιο στο μυαλό του. Και του άρεσε. Ένιωθε υπέροχα. Κάποιες στιγμές ένιωθε μια κρυφή ενοχή για τον τρόπο που φέρθηκε. Αλλά 'όλοι οι συγγραφείς δεν κλέβουνε;', σκεφτόταν. Η νύχτα που πέρασε με αυτή τη γυναίκα του άλλαξε τη ζωή.

Στην Ελένη εξομολογήθηκε ότι κοιμήθηκε με άλλη. Δε μπορούσε να της κρυφτεί και ούτε ένιωθε άνετα να το κάνει. Ήταν η γυναίκα του και η καλύτερη του φίλη. Αλλά σε κανέναν ποτέ δεν μίλησε για το πώς εμπνεύστηκε την ιστορία του. Όταν το βιβλίο έγινε επιτυχία αρχικά φοβόταν μην προσπαθήσει εκείνη να του δημιουργήσει πρόβλημα. Αλλά δεν έγινε τίποτα ποτέ και έτσι πείστηκε ότι δεν είχε κάνει τίποτα κακό.

Τώρα σκεφτόταν πάλι το ραντεβού του στο καφέ. Γιατί ήταν άραγε σκισμένη η αφιέρωση; Τι θέλει αυτή η γυναίκα από μας; Εκείνη τη στιγμή τηλεφώνησε η εκδότριά του. 'Γεια σου Άννα, ναι θα είμαι στο χωριό τις επόμενες εβδομάδες. Ναι προχώρησέ το όπως είπαμε. Α, να σε ρωτήσω. Στην παρουσίαση του βιβλίου την περασμένη εβδομάδα μήπως πρόσεξες μια γυναίκα με επίδεσμο στο πρόσωπο; Όχι ε; Εντάξει. Όχι, ξέχνα το. Ευχαριστώ'.

Ο Θεόφιλος έκλεισε το τηλέφωνο και σκέφτηκε μήπως ήταν υπερβολικός. Αλλά για καλό και για κακό ειδοποίησε την Ειρήνη.

Το τζάκι στο σαλόνι έκαιγε από ώρα. Ο Θεόφιλος καθόταν κοντά του. Το πρόσωπό του είχε ζεσταθεί υπερβολικά από τη μια μεριά καθώς οι φλόγες χοροπηδούσαν κοντά του. Που και που άκουγε τα ξύλα να σπάνε και έβλεπε τις στάχτες να σκάνε μπροστά του. Έπινε κονιάκ και είχε χαλαρώσει από την ένταση που του προκάλεσε το περίεργο ραντεβού νωρίτερα. Είχε περιγράψει το σκηνικό στην Ειρήνη και αποφάσισαν να αποφύγουν τη Φαίδρα ελπίζοντας ότι δεν θα ερχόταν ξανά σε επαφή μαζί τους.

Απολάμβανε τη μοναξιά του γιατί μπορούσε να εκφραστεί όπως ήθελε. Να βρίσει, να φωνάξει, να κλάψει να μετανιώσει για όλα αυτά που είπε ή δεν είπε στη γυναίκα του. Σε λίγο περίμενε να έρθει η Ειρήνη. Θα έμενε μαζί του μια δυο μέρες στο χωριό για να τακτοποιήσουν τα πράγματα της Ελένης. Έπρεπε να φαίνεται δυνατός για την κόρη του. Και πραγματικά έτσι ένιωθε με τη σκέψη της γιατί ήταν η μόνη που του είχε απομείνει. Ό,τι πιο ζωντανό και αληθινό τον συνέδεε με την Ελένη. Ήταν πολύ δεμένη πάντα με τη μαμά της. Τώρα έπρεπε ο Θεόφιλος να καλύψει το κενό. Και ήταν αποφασισμένος να το κάνει.

Χτύπησε το κουδούνι και ήταν Ειρήνη με ένα μικρό σάκο στο χέρι. Έκατσαν μαζί στο τζάκι και μιλούσαν. Ο Θεόφιλος ρώτησε για τη δουλειά της για τους φίλους της. Για την κόρη της που μεγάλωνε και πώς ένιωθε η ίδια. Είπαν πολλά. Ο Θεόφιλος καταλάβαινε ότι μοιάζανε περισσότερο απ' όσο νόμιζε. Σε χαρακτηριστικά όχι τόσο ίσως εκτός από το κοκκινωπό των μαλλιών αλλά στην αύρα. Στο τρόπο που χαμογελούσαν, που κουνούσαν τα χέρια καθώς μιλούσαν. Είχε πάρει την καλλιτεχνική του φύση και αυτό τον χαροποιούσε.

Λυτρωμένοι και οι δύο από την κουβέντά τους σηκώθηκαν για να τακτοποιήσουν το σπίτι. Ο Θεόφιλος σκέφτηκε ότι το πιο δύσκολο θα ήταν να τακτοποιηθούν τα ρούχα της Ελένης, γι' αυτό πρότεινε να ξεκινήσουν από το υπόγειο.

Σηκώθηκαν και η Ειρήνη είπε,

- Μπαμπά είναι τόσο ωραίο αυτό το σημάδι στο λαιμό σου. Μακάρι να είχα και εγώ κάτι τόσο ξεχωριστό πάνω μου.
- Άσε τις βλακείες. Εσύ είσαι ολόκληρη υπέροχη. Ό,τι πιο όμορφο έχω στη ζωή μου.

Καθώς έπεφτε το σκοτάδι και οι φωτιά από το τζάκι φώτιζε τα πρόσωπά τους, μια γυναίκα με πολύχρωμο μαντίλι έμπαινε στο κόκκινο σπίτι απέναντί τους.

Ο κάτω όροφος ήταν σκοτεινός και έμοιαζε έρημος. Ο αέρας στο χώρο ήταν δροσερός. Μύριζε μούχλα και κλεισούρα. Το λούκι απ' έξω είχε λυγίσει κι άλλο και ακουγόταν εκκωφαντικό καθώς χτυπούσε στο περβάζι. Το ξύλινο πάτωμα έτριζε σε κάθε βήμα. Που και που ακούγονταν τα νύχια των ποντικών να γλιστράνε πάνω του στην προσπάθειά τους να χαθούν μέσα σε τρύπες στους τοίχους.

Λες και μπορούσε να δει μέσα στο σκοτάδι, έκλεισε την πόρτα και κρέμασε την τσάντα στον καλόγερο. Περπατώντας στο σκοτάδι, μπήκε στο μεγάλο σαλόνι αποφεύγοντας επιδέξια και με ελαφριές κινήσεις το ξύλινο τραπέζι και την πολυθρόνα στα αριστερά καθώς και το βαθούλωμα στο πάτωμα μπροστά από το τζάκι. Έβγαλε το μαντίλι και το άφησε να πέσει στο πάτωμα αφού το έσυρε για μερικά δευτερόλεπτα. Μέτρησε νοερά δέκα βήματα και έστριψε αριστερά στη σκάλα που οδηγούσε στον πάνω όροφο. Ανέβηκε δώδεκα σκαλιά και μόνο τότε άρχισε σιγά σιγά να φωτίζει το περίγραμμα του κόσμου γύρω της.

Είχε ξεχάσει ένα κερί αναμμένο. Το πήρε και άναψε τα δεκάδες κεριά που είχε τοποθετημένα κατά μήκος του παραθύρου και σε διάφορα σημεία στο πάτωμα. Το δωμάτιο φώτισε και γέμισε σκιές από τα λιγοστά αντικείμενα που υπήρχαν. Ένα μπουντουάρ με μεγάλο καθρέφτη στη μέση του δωματίου, ένα μονό κρεβάτι, μια κρεμάστρα γεμάτη ρούχα, ένα μικρότερο τραπέζι και το πικάπ επάνω. Στοιβες από δίσκους της τζαζ υπήρχαν σε όλο το δωμάτιο.

Τοποθέτησε την βελόνα στο πικάπ. Καθώς η εισαγωγή από το πιάνο άρχιζε, πρώτα το κεφάλι και μετά το το κορμί της κινήθηκαν νωχελικά στον ήχο του σαξόφωνου και των κρουστών. Πέταξε τα γυαλιά που φορούσε πάνω στο κρεβάτι και ξεκούμπωσε το φόρεμα της το οποίο άφησε να πέσει στο πάτωμα. Ακόμη χορεύοντας με μικρά βήματα εδώ και εκεί και έχοντας τα μάτια κλειστά έβγαλε τα εσώρουχά της και τα πέταξε σαν μια άλλη Σαλώμη την ώρα που η τρομπέτα έφτανε στο ρεσιτάλ της έκστασής της.

Έτσι γυμνή, ακόμη φορώντας τα λευκά της γάντια είδε το είδωλό της στον καθρέφτη. Τα καλλίγραμμα πόδια, τους ανοιχτούς γοφούς, τη στενή μέση, το στητό της στήθος και τον ψηλό λαιμό που πλαισίωναν τα πορτοκαλί μαλλιά της. Τα τράβηξε στο πλάι και με χέρι της πέρασε το σημάδι στο λαιμό της που έμοιαζε με αποτύπωμα ζώου.

Έψαξε τη στοίβα με τα ρούχα και βρήκε το πουλόβερ που είχε πάρει από το σπíti του λίγες μέρες πριν. Το φόρεσε και κοίταξε πάλι τον εαυτό της στον καθρέφτη. Χάιδεψε τους λεπτούς της ώμους και αγκάλιασε τον εαυτό της με σκυμμένο κεφάλι σαν να την παρηγορούσε φίλος αγαπημένος. Έτριψε τα μάτια της σαν να προσπαθεί να βγάλει από μέσα σκουπίδι. Εκείνη τη στιγμή ένας ήχος από γυαλί που έσπαγε ακούστηκε από το δίπλα δωμάτιο.

Η Φαίδρα έτρεξε σχεδόν στις μύτες και μπήκε στο δωμάτιο στο τέρμα του διαδρόμου.

Άνοιξε την πόρτα. Το διπλό κρεβάτι με τα μεταλλικά σχέδια στο κεφαλάρι και στο τελείωμά του ήταν τοποθετημένο μπροστά από το παράθυρο. Το πορτατίφ καλυμμένο με σκονισμένο ύφασμα και κρόσια στο τελείωμά του ήταν αναμμένο πιο δίπλα. Η λάμπα με το φυτίλι ήταν σβηστή και ακουμπισμένη στο πάτωμα. Κάποιος ήταν ξαπλωμένος και τυλιγμένος σαν μωρό πάνω στο κρεβάτι. Μια σειρά από μαξιλάρια από την πίσω μεριά και από τα πλάγια τον κρατούσαν σταθερά μην γύρει και πέσει.

Κομμάτια γυαλιού ήταν σκορπισμένα στο πάτωμα ανάμεσα στο κρεβάτι και στο κομοδίνο. Η Φαίδρα πλησίασε και νευριασμένα είπε:

- Τι έκανες εδώ μου λες; Δεν σου έχω πει να μην κουνιέσαι; Τι θέλεις να πέσεις και να έχουμε και άλλα;

Άρχιζε να μαζεύει τα γυαλιά. Κόπηκε και φώναξε 'Γαμώτο'. Καθώς έγλειφε το αίμα από το δάχτυλό της είδε κάτι να σαλεύει πάνω στο κρεβάτι. Η Φαίδρα πλησίασε και είπε πιο ήρεμα.

- Εδώ δεν είναι η κλινική που ήσουν να τρέχουν όλοι για σένα. Εδώ, είμαστε μόνες μας και θα φροντίζουμε η μία την άλλη όπως κάναμε πάντα έτσι μανούλα;

Η Αλίκη έμενε ασάλευτη. Όπως ήταν και το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας τα τελευταία χρόνια. Το δεξί της χέρι ήταν το μόνο που μπορούσε ακόμη να κουνήσει. Όλη η αριστερή της πλευρά ήταν παράλυτη. Είχε προσπαθήσει να φτάσει το ποτήρι με το νερό και το έσπρωξε άγαρμπα όσο και αν προσπάθησε να συγκεντρωθεί στην κίνηση αυτή. Ήταν εξαντλημένη. Δε μπορούσε καν να ανοίξει τα μάτια της. Αλλά την άκουγε. Πριν δύο βδομάδες η Φαίδρα την είχε πάρει από το ίδρυμα που ζούσε τα τελευταία χρόνια.

Ένα ατύχημα με αυτοκίνητο πριν από πέντε χρόνια της είχε διαμελίσει το αριστερό πόδι. Λίγο καιρό αργότερα έπαθε εγκεφαλικό. Η κατάστασή της όλο και επιδεινωνόταν. Για κάποιο διάστημα δε μπορούσε καν να μιλήσει. Τελικά με τη θεραπείες κατάφερε στοιχειωδώς να επικοινωνήσει με το ένα της χέρι και τα μάτια για τα βασικά. Σκεφτόταν τη Φαίδρα και πόσα είχε περάσει εξαιτίας της σε τόσο τρυφερή ηλικία. Αντί να είναι η ίδια εκεί για την κόρη της, η Φαίδρα έπρεπε να τη φροντίζει. Και τελικά να μεγαλώνει μόνη της.

Το είχε πάρει απόφαση ότι δεν μπορεί να συνέλθει και θα έμενε για πάντα στο ίδρυμα. Όμως ξαφνικά η Φαίδρα αποφάσισε να την πάρει από εκεί. Μόνη της τη φρόντιζε και όλο έλεγε 'Μανούλα έχουμε έρθει με σχέδιο, με σκοπό, θα τα φροντίσω όλα για σένα, ακόμη και αυτά που ήθελες να διεκδικήσεις και δε μπορούσες'. Μα η Αλίκη δεν καταλάβαινε τι εννοούσε. Το μόνο που είχε δει ήταν αυτό το μεγάλο δωμάτιο. Συχνά άκουγε και ένα συνεχή θόρυβο απ' έξω όταν φυσούσε ή έβρεχε. Ίσως ήταν ιδέα της αλλά μια φορά της φάνηκε σαν να μύρισε θάλασσα. Ήθελε να

ανοίξει τα μάτια της αλλά δε μπορούσε. Άκουγε τη Φαίδρα να μιλάει.

‘Μανούλα, ποτέ δε σου είπα γιατί ήρθαμε εδώ. Είμαστε στην εξοχή. Αν μπορούσες θα έβλεπες τη θάλασσα. Έχει παντού αμυγδαλιές και κερασιές. Το σπίτι είναι μεγάλο, πολύ μεγάλο και είναι σε ύψωμα. ‘Το σπίτι στο λόφο’, δεν είναι υπέροχο;’.

Τότε η Αλίκη έσφιξε πιο δυνατά τα κλειστά της μάτια και έσμιξε τα φρύδια της.

‘Όταν το βρήκα να νοικιάζεται, είπα αυτή είναι η στιγμή. Δε μπορεί να είναι τυχαίο. Και έβαλα μπροστά το σχέδιο. Και ξέρεις πότε το είδα; Τη μέρα που είχα πάει στο νοσοκομείο να δω την Ελένη’. Ένα τσιριχτό γέλιο βγήκε από μέσα της. Μαμά μου είσαι πολύ πιο όμορφη από αυτή. Η πιο όμορφη από όλες τις γυναίκες που έχω δει. Είμαι σίγουρη, αν τον διεκδικούσες τότε θα την παρατούσε και θα ήταν μαζί σου. Ειδικά αν του είχες πει για μένα. Μα του μοιάζω τόσο πολύ. Πολύ περισσότερο από την άλλη. Αλλά εσύ δεν ήθελες να κάνεις τίποτα από αυτά. Ήθελες να είσαι ανεξάρτητη και εγώ να τρέχω τώρα μόνη μου’. Η φωνή της άλλαξε όπως και ο τόνος της. Πήρε βαθιά ανάσα και συνέχισε. ‘Αλλά δεν πειράζει θα τα κάνω εγώ τώρα όλα για σένα. Ναι σίγουρα θα πέσει. Είναι τόσο μόνος και ευάλωτος όπως τότε που τον γνώρισες. Όταν αρχίσει να με χρειάζεται, δηλαδή την υποτιθέμενη Αλίκη να χρειάζεται θα τον παρατήσω και μετά θα τον αποτελειώσω. Ήδη του έκανα νύξη για το βιβλίο. Μαμά να τον έβλεπες πώς άσπρισε. Θα πληρώσει και γι’ αυτό που σου έκανε. Το πιστεύεις ότι βρεθήκαμε και δε με αναγνώρισε;’. Άλλο ένα τσιριχτό γέλιο.

Η καρδιά της Αλίκης χτυπούσε δυνατά. Την άκουγε και φοβόταν ότι είχε καταλάβει καλά. Είχε βρει το Θεόφιλο λοιπόν. Άνοιξε τα μεγάλα μπλε μάτια της και κούνησε το κεφάλι της σαν να έλεγε όχι καθώς κραυγές αγωνίας έβγαιναν από το στόμα της.

Σκεφτόταν αλλά δε μπορούσε να μιλήσει. Είχε αποφασίσει να τη μεγαλώσει μόνη της και να μη μιλάει ποτέ γι’ αυτόν. Αλλά μάλλον οι μικρές αναφορές, τα παράπονά της όταν απελπιζόταν για τη μοναξιά της, τις αποτυχίες της, την αβεβαιότητά της ήταν αρκετά για να κάνουν την κόρη της να μισήσει τον πατέρα της. Και μετά, τα χρόνια που ακολούθησαν το ατύχημά της.

Θυμήθηκε εκείνη τη μέρα πριν το ατύχημα. Είχε πάει έργα της σε μια γκαλερί. Την είχαν απορρίψει και πάλι. Ήταν η μέρα που έπρεπε να πληρώσει λογαριασμούς και η μέρα που η Φαίδρα ξαναρώτησε, γιατί δεν ζητούσε βοήθεια από το μπαμπά. Την κοίταξε και της είπε ότι δεν ήθελε να έχει καμιά σχέση με έναν ελαφρόμυαλο, που τα λόγια του κρατάνε μόνο για ένα βράδυ, έναν κλέφτη που μπορεί να πατήσει επί πτωμάτων για την επιτυχία. Και άλλα πολλά. Και ό,τι άλλο είχε μέσα στην καρδιά της τόσα χρόνια. Την ίδια μέρα που επέστρεφε σπίτι έγινε το ατύχημα. Ένιωθε λες και η τελευταία συζήτηση που είχε με την κόρη της πέντε χρόνια πριν ήταν αυτή. Μα μήπως ήταν; Και τώρα έβλεπε τα αποτελέσματα αυτής της συζήτησης στην κόρη της, στο προσποιητό γέλιο της, στο επιτηδευμένο χαμόγελό της, στα μάτια της που γυάλιζαν όχι από χαρά αλλά ένταση και αγωνία.

Ήθελε να της πει να σταματήσει ό, τι είχε αρχίσει. Να κοιτάξει να φτιάξει τη ζωή της. Να σπουδάσει, να ταξιδέψει, να ερωτευτεί. Να μην επαναλάβει τα δικά της λάθη. Που εμμονικά δεν έφτιαξε τη ζωή της. Που είχε κολλήσει το μυαλό της στη σχέση της μιας βραδιάς, παρ' όλο που δεν το ομολογούσε. Ήθελε να της πει να φύγει και να μην κοιτάξει πίσω της. Να την ξεχάσει και αυτήν και όλη τη ζωή που της πρόσφερε, που ήταν ένα λάθος. Αλλά αντί γι' αυτά μόνο κραυγές έβγαιναν από το λαιμό της.

Η Φαίδρα της έβαλε τη μάσκα με το οξυγόνο στο πρόσωπο.

- Μανούλα μην ανησυχείς θα πάνε όλα καλά. Θα τα καταφέρω και για τις δυο μας. Ξέρεις ότι είσαι ο μόνος άνθρωπος που έχω και αγαπώ έτσι;

Η Αλίκη έκλεισε τα μάτια και ανέπνευσε μέσα από το πλαστικό προσωπείο ενώ δάκρυα έτρεχαν στο πρόσωπό της. Η Φαίδρα χάιδεψε το πρόσωπο της μαμάς της και τοποθέτησε στο πίσω μαξιλάρι τα μακριά ανοιχτόχρωμα μαλλιά της. Σηκώθηκε και τα έπλεξε σε πλεξούδα.

Καθώς η Αλίκη είχε βρει την ανάσα της και φαινόταν ήρεμη η Φαίδρα είδε κίνηση στη βεράντα του Θεόφιλου. Τους είδε να κουβαλάνε πράγματα και κούτες. Άνοιξε το παράθυρο. Ο αέρας της χτύπησε το πρόσωπο μαζί με τα γέλια τους που έρχονταν από εκείνη την κατεύθυνση. Έκλεισε το παράθυρο και γύρισε την πλάτη στην Αλίκη. Παρ' όλο που την κοίταξε πριν φύγει δεν είδε ότι είχε τεντώσει παρακλητικά το δεξί της χέρι σε μια τελευταία προσπάθεια να τη σταματήσει.

Έτρεξε μέσα στο σπίτι ξυπόλυτη, ακόμη με το πουλόβερ του Θεόφιλου. Κατέβηκε τη σκάλα ενώ προσπέρασε και πάλι μέσα στο σκοτάδι τα έπιπλα χωρίς να χτυπήσει και χωρίς να πατήσει την τρύπα μπροστά στο τζάκι. Άνοιξε την πόρτα και βγήκε στον κήπο. Το κρύο ήταν τσουχτερό και ο ουρανός καθαρός. Παλιά καθόταν με τη μαμά της ξαπλωμένη στη βεράντα και περίμενε να πέσει ένα αστέρι για να κάνει ευχή. Ποτέ δεν είχε δει κανένα. Αλλά η Αλίκη της έλεγε 'Να, να το είδες; Δεν πειράζει κάνε ευχή για μένα'. Και εκείνη έκανε. Και το όμορφο πρόσωπό της με τη λευκή επιδερμίδα και τα πράσινα μάτια της φωτιζόταν.

Τη στιγμή που βγήκε στον κήπο δεν θύμιζε σε τίποτα εκείνο το ευγενικό πρόσωπο. Τα μάτια της ήταν άγρια και γυάλιζαν ενώ οι πιτσιλιές στο ένα μάτι της έμοιαζαν μεγαλύτερες. Τα ζυγωματικά της φαινόταν τώρα πιο έντονα. Τα πορτοκαλί μαλλιά της ήταν ανακατεμένα και σηκωμένα από τον αέρα. Τα χείλη της ήταν σφιγμένα όπως και οι γροθιές της. Το στήθος ανεβοκατέβαινε με γρήγορο ρυθμό και από τα ρουθούνια της έβγαине ζεστός αέρας που ξεχώριζε γύρω της. Έμοιαζε με κάτι άλλο όχι ανθρώπινο.

Τους έβλεπε εκεί στη βεράντα. Μοιράζονταν την ίδια κουβέρτα. Δε μπορούσε να τους ακούσει ούτε να τους δει τόσο καλά. Αλλά ήταν σίγουρη ότι λέγανε κάτι αστείο και γελούσαν. Ο Θεόφιλος τής χάιδευε τα μαλλιά. Θυμήθηκαν την πρώτη μέρα που την πήγε στο σχολείο και εκείνη έκλαιγε και δεν ήθελε. Τη μέρα που του σύστησε το πρώτο της αγόρι και μετά την πείραζε με αστεία. Όταν μπήκε στο πανεπιστήμιο και εκείνος κερνούσε τους φίλους τους. Όταν εκείνη περήφανη πήγαινε στις παρουσιάσεις των βιβλίων του. Η Φαίδρα φανταζόταν αυτά τα μικρά σκηνικά στο κεφάλι της και ήταν σίγουρη ότι τα έβλεπε και μπροστά της. Περπάτησε στο κρύο χορτάρι και πλησίασε τον περιστερώννα. Σπουργίτια είχαν μαζευτεί τις τελευταίες μέρες γιατί τους είχε αφήσει τροφή. Πήρε λίγη στο χέρι της και τότε ένα από αυτά έκατσε στη χούφτα της και έτρωγε.

Ξέχασε ποιά ήταν, τι γνώριζε, τι ένιωθε, τι αγαπούσε. Έτσι ξέχασε πόσο αγαπούσε τα ζώα. Ότι τους μαγεύει και τα τάζει. Έβλεπε ακόμη το Θεόφιλο με την Ειρήνη να μοιράζονται την ίδια κουβέρτα και να λένε αστεία. Δεν κατάλαβε ότι είχε σφίξει την παλάμη της, ότι από πάνω ξεχώριζε το μικρό κεφάλι και από κάτω τα λεπτά πόδια και ούτε άκουγε τον ήχο του σπουργιτιού που προσπαθούσε να ξεφύγει και σιγά σιγά όλο και μειωνόταν σε ένταση καθώς έφερε και τα δύο χέρια της γύρω του για να το αποτελειώσει. Μόνο όταν δεν ακουγόταν πια άνοιξε τα χέρια της και είδε τι είχε κάνει. Στάθηκε για λίγο να το κοιτάξει και ξέσπασε σε κλάματα. Σε ένα δυνατό κλάμα που έβγαινε από μέσα της στην αρχή χωρίς δάκρυα παρά μόνο με φωνή σαν θρήνος.

Όταν σήκωσε το κεφάλι της, τα μάτια της, το πρόσωπό της ήταν κατακόκκινα. Το μακιγιάζ όλης της μέρας που δεν είχε αφαιρέσει διαγραφόταν πάνω στο πρόσωπό της και τα δάκρυα που έτρεχαν ακόμη στα μάγουλά της διέγραφαν πάνω του μαύρες γραμμές. Η έκφραση των ματιών της όμως είχε ηρεμήσει. Για μια στιγμή έμοιασε πάλι το ευγενικό κορίτσι της μαμά της.

Περπάτησε λίγο πιο κάτω στον κήπο όπου βρήκε φρέσκο χώμα. Γονάτισε και έσκαψε με τα χέρια της δυνατά ενώ τα νύχια της γινόντουσαν μαύρα. Η μυρωδιά του χώματος την αναζωογόνησε. Έβαλε μέσα στην τρύπα το σπουργίτι και το σκέπασε με το χώμα που έφερνε και με τις δύο παλάμες της.

Σηκώθηκε και κοίταξε άλλη μια φορά στο σπίτι του Θεόφилου απέναντι με ένα ήρεμο βλέμμα γεμάτο μίσος. Γι' αυτό που εκείνοι την ανάγκασαν να κάνει λίγα λεπτά πριν.

Ανέβηκε στο δωμάτιό της. Τα κεριά της ακόμη έκαιγαν. Οι καφέ φακοί επαφής της έστεκαν ξεροί πάνω στο μπουντουάρ. Πήρε ένα κερί και πήγε στο μπάνιο. Στα σκοτεινά το έβαλε μέσα στη μπανιέρα και έβγαλε το πουλόβερ. Γυμνή έκατσε στα παγωμένα πλακάκια και πέρασε το πουλόβερ σαν κούνια πάνω από τη φωτιά. Με αργές κινήσεις το επανέλαβε μέχρι οι φλόγες να κολλήσουν πάνω στο ύφασμα. Το κρατούσε μπροστά της και με ένα μειδίασμα στα χείλη καμάρωνε τη φωτιά που έτρωγε το ρούχο που λίγη ώρα πριν την αγκάλιαζε. Η φωτιά έφτασε στα δάχτυλά της. Ένιωσε με ευχαρίστηση τη ζεστασιά της και μόνο όταν ένιωσε να της τρυπάει το

δέρμα το άφησε να πέσει στη μπανιέρα. Έκατσε εκεί ακουμπισμένη στα χέρια της να κοιτάει τη φωτιά που αντανακλούνταν στο πορσελάνινο πρόσωπό της και έπαιζε με τα πορτοκαλί μαλλιά της μέχρι που το ύφασμα χάθηκε από τα μάτια της και έμεινε μόνο το λεπτό κάρβουνο να σιγοκαίει και να προσπαθεί η σπίθα να πιαστεί από κάπου για να ανάψει ξανά. Μια στιγμή ακολούθησε με τα μάτια της το γκρι καπνό που ανέβαινε προς τα πάνω μέχρι που χάθηκε.

Τότε σηκώθηκε. Πήγε στο δωμάτιό της και ξάπλωσε μπρούμυτα στο κρεβάτι πάνω στο σωρό από ρούχα. Έκλεισε τα μάτια και έφερε στο μυαλό της την αγαπημένη της μελωδία από σαξόφωνο. Προσπάθησε να χαλαρώσει μέχρι που την πήρε ο ύπνος, καθώς χαίδευε το κρύο περίστροφο κάτω από το μαξιλάρι της.

Η Φαίδρα ξύπνησε και έκατσε στο κρεβάτι. Έξω ήταν ακόμη σκοτεινά αλλά σύντομα θα ξημέρωνε. Ήταν ακόμη γυμνή από το προηγούμενο βράδυ. Κρέμασε το κεφάλι της στο στήθος και κούνησε ρυθμικά εναλλάξ τα πόδια της για να ξεμουδιάσει. Η επιδερμίδα της ήταν λευκή και λεία. Σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε τον ουρανό προσπαθώντας να υπολογίσει τι ώρα ήταν. Έκλεισε τα μάτια και έμεινε έτσι για μερικές στιγμές με τα κόκαλα του λαιμού της να διαγράφονται σαν σκιές πάνω της.

Το χρώμα του ουρανού άρχισε να αλλάζει. Μέχρι να βγει από το δωμάτιό της, να κατέβει τις σκάλες και να βγει στον κήπο είχε σχεδόν ξημερώσει. Το χορτάρι φαινόταν παγωμένο από την υγρασία. Περπάτησε χωρίς ρούχα, ξυπόλυτη πάνω του και προχώρησε προς τον περιστερώνα. Τότε θυμήθηκε τι είχε κάνει το προηγούμενο βράδυ.

Κοίταξε προς το σπίτι του Θεόφιλου. Τα παντζούρια ήταν ακόμη κλειστά. Χαμογέλασε. Έλπίζω να ευχαριστηθήκατε χθες τις όμορφες στιγμές σας. Θα τα πούμε σύντομα από κοντά', σκέφτηκε.

Μπήκε ξανά στο σπίτι. Έκανε ντουζ και ντύθηκε. Μαύρο, λεπτό, άνετο παντελόνι και μαύρη μπλούζα. Άσπρα αθλητικά. Με το δερμάτινο μπλουφάν της στο χέρι πήγε στο δωμάτιο της Αλίκης. Έσβησε το πορτατίφ αλλά άναψε το φυτίλι της λάμπας δίπλα της. Ήθελε να της κάνει ωραία ατμόσφαιρα. 'Τι κάνεις μανούλα; Αποφάσισα να επισκεφτώ τον αγαπημένο μου πατέρα και την αγαπημένη μου αδερφή. Θα τους κάνω έκπληξη, δεν είναι υπέροχο;'

Είχε πλησιάσει την Αλίκη και της μιλούσε σχεδόν κολλητά στο αφτί σαν να της έλεγε μυστικό. Τα μάτια της ήταν γεμάτα ενθουσιασμό λες και είχε μόλις ανακαλύψει κάτι. Στο πρόσωπό της είχε ένα πλατύ χαμόγελο. Από τα πλάγια προσπαθούσε να δει αν η μαμά της θα αντιδρούσε. Εκείνη δε σάλευε. 'Μαμά μ' ακούς; Ακούς τι σου λέω;', της είπε πιο έντονα. 'Κάνε κάτι, έστω κούνησε τα μάτια, θα το καταλάβω αμέσως. Μόνο αυτό σου ζητάω'. Η Αλίκη άκουγε αλλά δε μπορούσε να ανοίξει τα μάτια. Ένιωθε πολύ κουρασμένη. Άρχισε να αναπνέει πιο γρήγορα αλλά η Φαίδρα είχε ήδη σηκωθεί από δίπλα της και δεν το πρόσεξε. 'Τι σου ζητάω γαμώτο; Να δείξεις κάτι. Ότι καταλαβαίνεις, ότι σήμερα είναι η πιο σημαντική μέρα της ζωής μου. Πόσο αχάριστη μπορεί να είσαι πια; Δεν εκτιμάς τίποτα'. Πήγαινε και ερχόταν παράλληλα με το κρεβάτι. Κουνούσε τα χέρια της πάνω κάτω. Τα μάτια της είχαν πάλι αgridψει. 'Φεύγω. Δεν θα σε αφήσω να μου χαλάσεις τη μέρα'.

Η Φαίδρα πήρε τα λιγοστά της πράγματα και βγήκε από το σπίτι. Η Αλίκη άνοιξε τα μάτια. Είδε για μια στιγμή τη φλόγα που σιγόκαιγε δίπλα της και τα έκλεισε και πάλι'.

Η Φαίδρα διέσχισε το μονοπάτι από το σπίτι μέχρι το κεντρικό δρόμο. Η γειτονιά ήταν ήσυχη. Ακόμη ο καιρός ήταν κρύος και ελάχιστοι επέστρεφαν στα εξοχικά τους σπίτια για το σαββατοκύριακο. Προχώρησε αρκετή ώρα μέχρι την άλλη άκρη του χωριού,

μέχρι που έφτασε στον ανηφορικό δρόμο για το νεκροταφείο. Πριν μια εβδομάδα έκανε την αντίστροφη διαδρομή από εκεί μέχρι το σπίτι του Θεόφιλου. Ήθελε να τον δει τη μέρα της κηδείας. Να δει πώς θα αντιδρούσε με το χαμό της γυναίκας του. Πιο πριν δεν ήθελε να τον συναντήσει. Δεν ήθελε να το παραδεχτεί, αλλά φοβόταν. Όσο ζούσε η Ελένη φοβόταν ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να του τραβήξει την προσοχή. Ήταν δυνατός όσο την είχε, το ένιωθε. Ήταν δύο και ήταν μόνη της. Τους είχε δει πολλές φορές μαζί. Ο τρόπος που κοίταζαν ο ένας τον άλλον, που ακουμπούσαν ο ένας τον άλλον. Η Ειρήνη την άφηνε αδιάφορη. Όμως ήθελε να τη γνωρίσει. Να τη δει από κοντά. Γι' αυτό και άρχισε μαθήματα μαζί της.

Όταν η Ελένη πέθανε προέκυψε η τέλεια ευκαιρία. Να τον δει βασανισμένο. Να απολαύσει τη μοναξιά του, τον πόνο του. Όπως έβλεπε και τη μαμά της τόσα χρόνια πριν το ατύχημα να ξενυχτάει μόνη της μαζί με ένα ποτήρι κρασί κλαίγοντας. Γιατί για κάθε χαρά υπάρχει το τίμημα. Και αυτός τώρα είχε αρχίσει να πληρώνει. Και θα πλήρωνε και για άλλα.

Μπήκε στο νεκροταφείο και προχώρησε προς τον τάφο της Ελένης. Διάβασε 'Στην αγαπημένη μου γυναίκα και σύντροφο της ζωής μου'. 'Καθίκι', σκέφτηκε. Έκατσε στο μάρμαρο και έβαλε το κεφάλι της πάνω στα γόνατα. Μετά άρχισε να μιλάει.

΄Λοιπόν Ελένη θα στα πω τώρα γιατί δεν μπόρεσα όταν ήρθα στο νοσοκομείο να σε δω. Εγώ είμαι η Φαίδρα. Το παιδί του άντρα σου. Το παιδί ενός πάθους, που κράτησε μια βραδιά ή περίπου είκοσι χρόνια όπως θέλεις πές' το. Κατάλαβες; Νομίζω ότι μ' εσένα έχω πιο πολλά κοινά απ' ό,τι με τον άλλον. Ας πούμε ότι ήσουν και εσύ πολύ δυναμική για να μπορέσεις να κρατήσεις την οικογένειά σου. Κάτι που θα έκανα και εγώ αν ήμουν στη θέση σου. Γιατί όσοι αγαπάμε μας ανήκουν. Και ό,τι θέλουμε το διεκδικούμε. Αυτό σκοπεύω να κάνω και εγώ τώρα με τους αγαπημένους σου. Θα διεκδικήσω. Θα απαιτήσω. Αρχικά να με ανεχτούν. Δεν θα κάνω πίσω, στο λέω. Θα του ρίξω την αλήθεια στα μούτρα και θα τον κάνω να μετανιώσει για ό,τι έκανε. Άραγε ήξερες τι έκανε; Κάλυψες κάποιον που σε απάτησε και κάποιον που έκλεψε για να πετύχει. Νομίζω ότι τα ήξερες και τον κάλυπτες. Μακάρι και η μάνα μου να ήταν έτσι δυναμική. Και τώρα με άφησε να τα βγάλω πέρα μόνη μου. Μήπως τελικά ήσουν εσύ η μάνα μου;΄

Άρχισε να μιλάει όλο και πιο έντονα. Έπιανε το κεφάλι της. Σταματούσε. Σκούπιζε τα δάκρυά της και άρχιζε πάλι. Κουνούσε τα χέρια πάνω κάτω και χτυπούσε τα γόνατά της. Από μακριά φαινόταν σαν να θρηνεί.

΄Σήμερα είναι πολύ σημαντική μέρα ακούς; Πολύ σημαντική γαμώτο. Σήμερα..Έχω γενέθλια. Χρόνια μου πολλά. Να με χαίρεσαι΄.

Είχε κρύψει το πρόσωπό της και τρανταζόταν ολόκληρη. Έτσι δεν κατάλαβε ότι την πλησίασε ο Φώτης από την ταβέρνα.

- Είστε καλά. Ξέρατε την Ελένη;

Η Φαίδρα σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε με άδαιο βλέμμα.

- Ναι ήταν η μάνα μου.

Ο Φώτης απομακρύνθηκε και κούνησε το κεφάλι σαν να την πέρασε για τρελή. Η Φαίδρα σηκώθηκε. Ήταν η ώρα να πάει εκεί που σκόπευε.

Η Φαίδρα βγήκε από το νεκροταφείο και έκατσε σε ένα παγκάκι χαζεύοντας τη θέα της θάλασσας απέναντι. Έβγαλε το κινητό από την τσέπη και πληκτρολόγησε τον αριθμό του Θεόφιλου. Εκείνος χωρίς να γνωρίζει ποιός είναι το σήκωσε.

- Θεόφιλε καλημέρα είμαι η Αλίκη, η μαμά της Φαίδρας. Τι κάνεις;
- Καλά εσείς
- Πολύ καλά. Θα μπορούσες αύριο να βρεθούμε για καφέ; Θα χαιρόμουν πολύ να ακούσω περισσότερα για τα υπέροχα βιβλία σου. Επίσης γίνεται μια παρουσίαση βιβλίου στην πόλη αύριο. Θα μπορούσαμε να πάμε μαζί.
- Ξέρετε λείπω εκτός για δουλειά και δεν ξέρω πότε θα γυρίσω. Ευχαριστώ για την πρόσκληση. Και τώρα πρέπει να κλείσω.

Η Φαίδρα έμεινε με το στόμα ανοιχτό καθώς ο Θεόφιλος της έκλεινε το τηλέφωνο πριν προλάβει ακόμη να τον χαιρετήσει. 'Έφυγε; Πώς έφυγε; Μα χθες το βράδυ ήταν εδώ. Τους είδα'. Σηκώθηκε και άρχισε να περπατάει γρήγορα για να επιστρέψει στο σπίτι. Ήθελε να δει από κοντά τι συμβαίνει. Στο δρόμο σκέφτηκε να πάρει τηλέφωνο την Ειρήνη. Καθώς έφτανε στο κέντρο του χωριού η Ειρήνη το σήκωσε.

΄Γεια σου Φαίδρα. Είμαι καλά. Όχι δυστυχώς δεν θα έρθω στα μαθήματα ούτε μπορώ να βρεθούμε. Λείπω εκτός Ελλάδας για δουλειά και δεν ξέρω πότε θα γυρίσω'.

Αυτή τη φορά ήταν η Φαίδρα που δεν απάντησε ούτε χαιρέτησε καθώς τη στιγμή που άκουγε την Ειρήνη να λέει ότι έλειπε για δουλειά την είδε να βγαίνει από το παντοπωλείο του χωριού. Έμεινε για λίγο σαστισμένη και ακόμη κρατούσε το τηλέφωνο όταν άκουσε την Ειρήνη να της λέει 'Φαίδρα μ' ακούς, Φαίδρα;' και μετά να κλείνει το τηλέφωνο.

Η Φαίδρα ένιωσε να τη χαστουκίζουν. Σαν η καρδιά της να έφυγε από τη θέση της και το στήθος της να άδειαζε. Κατάλαβε ότι την απέφευγαν, αλλά γιατί. Είχε καλή σχέση με την Ειρήνη μέχρι λίγες μέρες πριν. Και τώρα αυτό. 'Λες να με κατάλαβε ο Θεόφιλος; Μα αποκλείεται είναι τελείως βλάκας για να κάνει τη σύνδεση.' Τελικά

κατέληξε ότι ίσως ήταν πιο έξυπνος απ' όσο νόμιζε. Αλλά η ίδια ήταν εξυπνότερη. 'Θα δούνε τι θα πάθουν, κανένας δε με ξεγελάει εμένα ούτε παίζει μαζί μου. Ας πούμε ότι θα προσαρμόσουμε για λίγο το σχέδιο μανούλα'.

Συνήλθε και χαμογέλασε. Χωρίς να αφήσει την Ειρήνη από τα μάτια της άρχισε να την ακολουθεί καθώς επέστρεφε στο σπίτι.

Η Ειρήνη περπατούσε χαλαρά και απολάμβανε την ηρεμία του χωριού και τον ήχο των κυμάτων. Χρειαζόταν αυτή τη βόλτα. Χθες ευχαριστήθηκε το χρόνο με το μπαμπά της. Της είπε για μια καινούρια ιστορία που άρχισε να γράφει. Κοιμήθηκε ανάλαφρα το βράδυ παρ' όλο που ήταν αγχωμένη να μείνει σε αυτό το σπίτι. Όλα κυλούσαν ήρεμα μέχρι τη στιγμή που άρχισαν να τακτοποιούν την αποθήκη και κάποια από τα πράγματα της μαμάς της. Βρήκε παλιά δικά της παιδικά ρούχα και παιχνίδια. Ασπρόμαυρες φωτογραφίες των γονιών της, το σερβίτσιο του γάμου τους. Όλα είχανε να πούνε μια δικιά τους ξεχωριστή ιστορία αλλά καμιά δε συγκρινόταν με αυτό που βρήκε η Ειρήνη σε ένα ξύλινο μπαούλο στην αποθήκη καλυμμένο με μικρότερες κούτες και παλιές εγκυκλοπαίδειες.

Την ώρα που η Ειρήνη βρήκε το μπαούλο, ο Θεόφιλος είχε ανέβει στον πάνω όροφο. Η Ειρήνη το άνοιξε. Μέσα βρήκε παλιές φωτογραφίες των παππούδων της καθώς και καρτ ποστάλ από ταξίδια που είχε κάνει η μαμά της μόνη της ή με τους γονείς της. Η Ειρήνη τα περιεργάστηκε και χαμογέλασε στη θέα της μαμάς της στις διάφορες ηλικίες και φάσεις ζωής της.

Κάτω απ' όλα αυτά βρήκε ένα παλιό δερματόδετο τετράδιο. Το άνοιξε. Η πρώτη ημερομηνία ήταν Απρίλιος του 1980 αλλά μετά συνέχιζαν οι μέρες και οι μήνες. Ο γραφικός χαρακτήρας ήταν της μαμάς της. Φάνηκε ότι ήταν το ημερολόγιό της. Η Ειρήνη δεν ήξερε ότι κρατούσε ημερολόγιο και μάλιστα τόσο λεπτομερές. Την ώρα που το κρατούσε στο χέρι και το ξεφύλλιζε φώναξε το μπαμπά της για να του το πει. Αλλά εκείνη την ώρα το μάτι της έπεσε σε μια σελίδα που περίπου στη μέση της με τα σχεδόν καλλιγραφικά πλάγια γράμματα η μαμά της έγραφε 'με βρήκε η γυναίκα που λέει ότι κοιμήθηκε με το Θεόφιλο'.

Η καρδιά της Ειρήνης πάγωσε. Αυτό που φοβόταν για την εποχή που χώρισαν οι γονείς της για κάποιες μέρες ήταν αλήθεια λοιπόν. Ήθελε να το διαβάσει όλο αλλά εκείνη τη στιγμή άκουσε τα βήματα του Θεόφιλου στη σκάλα και μπόρεσε μόνο να πει 'Τίποτα μπαμπά όλα καλά'.

Έβαλε το ημερολόγιο στην τσέπη και βγήκε έξω με πρόφαση ότι ήθελε να πάρει κάποια πράγματα για το σπίτι. Και τώρα στεκόταν στη μέση του δρόμου μην

ξέροντας τι να πει και πώς να αντιδράσει.

Ήταν έτοιμη να στρίψει στο στενό δρομάκι που οδηγούσε στο σπίτι της όταν γύρισε προς τα πίσω γιατί τη φώναζαν.

- Γεια σου Ειρήνη, είπε η Φαίδρα με μια ειρωνεία στη φωνή.
- Φαίδρα; Τι δουλειά έχεις εδώ;
- Εσύ τι δουλειά έχεις εδώ; Πίστευα ότι ήσουν στο εξωτερικό, είπε και έβγαλε ένα τσιριχτό γέλιο.
- Ξέρεις ήθελα να περάσω λίγο χρόνο εδώ και δεν ήθελα κανέναν να με ενοχλήσει, είπε προσπαθώντας να φανεί ευγενική.
- Πίστεψε με έχω κάποια περισσότερα δικαιώματα από άλλους να σε ενοχλώ. Αλλά δεν έχει καμιά σημασία. Τώρα βρεθήκαμε και θα πάμε μια ωραία βόλτα σπίτι μου;
- Φαίδρα πας καλά; Άσε με πρέπει να φύγω. Γεια σου.

Έκανε να γυρίσει αλλά η Φαίδρα με δυο δρασκελιές την έφτασε και την έπιασε από το μπουφάν. Η Ειρήνη προσπάθησε να ελευθερωθεί και φώναξε βοήθεια αλλά η Φαίδρα της είπε:

- Ξέρεις πολύ καλά ότι τα μόνα σπίτια που κατοικούνται αυτή τη στιγμή είναι το δικό σας και το δικό μου.
- Μα τι λες; Ποιό δικό σου; Έχεις τρελαθεί τελείως; Τι θέλεις από μένα;
- Από σένα τίποτα απολύτως πίστεψέ με. Αλλά μόνο μ' εσένα θα καταφέρω να μιλήσω με αυτόν που θέλω. Και θα σου έλεγα να σταματήσεις να αντιδράς για το καλό σου.

Και καθώς της έλεγε αυτά έβγαλε από το πίσω μέρος του παντελονιού της το περιστροφικό και το έβαλε στο λαιμό της Ειρήνης. Την τράβηξε από το μανίκι κρατώντας το όπλο προς τη μεριά της και την ανάγκασε να ανηφορήσει προς το δρόμο που οδηγούσε στο κόκκινο σπίτι.

- Είσαι τρελή! Πού με πας;
- Σου είπα να σταματήσεις να φωνάζεις. Πάμε στο σπίτι μου και έχουμε πολλά να πούμε, πίστεψέ με.

Φτάσανε έξω από το κόκκινο σπίτι. Από πίσω φαινόταν σαν δύο φίλες που περπατούσαν αγκαζέ και τα λέγανε. Η Φαίδρα φαινόταν ψύχραιμη αλλά είχε σε εγρήγορση όλες τις αισθήσεις της. Περπατούσε σταθερά και κοιτούσε συνεχώς δεξιά και αριστερά μην και δει κίνηση σε κάποιο από τα σπίτια του δρόμου. Με το δεξί της

χέρι έσφιγγε το όπλο και με το αριστερό το μπράτσο της Ειρήνης, η οποία είχε σταματήσει να φωνάζει αλλά την εκλιπαρούσε να την αφήσει.

Της είπε ένα ‘ Σκάσε επιτέλους’ καθώς έσπρωχνε την αυλόπορτα με τον ώμο της για να μπουνε στο δρομάκι του κήπου. Στάθηκαν έξω από το σπίτι που έδειχνε εγκαταλελειμμένο στο φως της μέρας. Η Ειρήνη κοίταξε προς τα πάνω για μια στιγμή και είδε ένα αχνό φως στο δωμάτιο του πρώτου ορόφου. Ήρθαν στο μυαλό της όλες οι ανατριχιαστικές ιστορίες που είχε ακούσει από τα παιδιά της γειτονιάς όταν ήταν όλοι μικροί. Τώρα παρά την ηλικία της, της φαινόταν και πάλι απειλητικό, τεράστιο. Δε μπορούσε να πιστέψει ότι το ζούσε αυτό. Ήλπιζε να ξυπνήσει από έναν εφιάλτη στο δωμάτιό της απέναντί.

Ένωσε την σπρωξιά της Φαίδρας και συνήλθε. Περπάτησαν μαζί όπως κάποιες στιγμές πριν και μπήκαν στο σπίτι. Έμοιαζε ότι η Φαίδρα είχε αφήσει την εξώπορτα μισοανοιχτή. Την άφησε ανοιχτή όπως τη βρήκανε. Το σαλόνι είχε μεγάλα παράθυρα αλλά ελάχιστο φως έμπαινε. Ο ουρανός ήταν γκρι και πυκνά σύννεφα μαζεύονταν. Από κάπου ακούστηκε ένα μπουμπουνητό.

Η Φαίδρα άναψε το φωτιστικό του σαλονιού αλλά η λάμπα ήταν μικρή σχετικά για το μέγεθος του δωματίου. Την έβαλε να κάτσει στην πολυθρόνα και της έδωσε το μαντίλι που είχε πετάξει στο πάτωμα το προηγούμενο βράδυ για να δέσει τα πόδια της. Μόνο όταν βεβαιώθηκε ότι δεν θα μπορούσε να τρέξει χαλάρωσε τη λαβή που κρατούσε το όπλο.

Η Ειρήνη την κοιτούσε με δάκρυα στα μάτια και της είπε:

- Σε παρακαλώ, άφησέ με. Τι θέλεις από μένα χρήματα; Θα σου δώσω ό,τι έχω. Η οικογένεια μου θα σου δώσει ό,τι θέλεις.
- Όχι γλυκιά μου δεν θέλω χρήματα από εσάς, αυτό έπρεπε να γίνει αρκετά χρόνια πριν. Και επιτέλους είπες τη μαγική λέξη ‘οικογένεια’. Λοιπόν βγάλε το κινητό σου και πάρε το Θεόφιλο. Θα του μιλήσω εγώ. Μην τολμήσεις να πεις τίποτα. Θα βγω έξω γιατί θέλω να τον παρακολουθώ την ώρα που θα μιλάει. Εσύ στη θέση σου.

Η Ειρήνη κάλεσε το Θεόφιλο και η Φαίδρα της άρπαξε το κινητό απ’ το χέρι.

- Ρηνάκι μου;
- Καλησπέρα Θεόφιλε. Φαίδρα εδώ.
- Φαίδρα; Είσαι με την Ειρήνη; Τι γίνεται; Δώσε μου να της μιλήσω.
- Αλήθεια, δε μπορεί να γίνει αυτό. Προς το παρόν είναι καλά.
- Τι εννοείς προς το παρόν; Πας καλά κοπέλα μου; Είπα δώσε μου την κόρη

μου αμέσως.

Ένα αυθόρμητο γέλιο πάντα τσιριχτό βγήκε από την Φαίδρα και τότε είπε:

- Την κόρη σου ε; Λοιπόν θα τα πούμε από κοντά όλα. Βγες στη πίσω βεράντα του σπιτιού σου. Και μην τολμήσεις να κάνεις καμιά εξυπνάδα γιατί θα ακούσεις από πολύ κοντά πυροβολισμό και δεν θα σου αρέσει καθόλου.

Ο Θεόφιλος ήταν στο δωμάτιό του όταν χτύπησε το κινητό του. Όπως του είπε η Φαίδρα κατέβηκε τρέχοντας τα σκαλιά. Για πρώτη φορά εδώ και τόσα χρόνια που ανεβοκατέβαινε αυτή τη σκάλα ξεχάστηκε και πάτησε στο φαγωμένο ξύλο του σκαλιού. Στραβοπάτησε και έχασε για λίγο την ισορροπία του. Το κινητό του έπεσε από το χέρι αλλά προσγειώθηκε στο χαλί και έμεινε ανοιχτό. Φώναξε όσο πιο δυνατά μπορούσε για να ακουστεί 'Εδώ είμαι το σηκώνω αμέσως'. Στραμπούληξε άσχημα το πόδι του και περπατούσε με δυσκολία. Κουτσαίνοντας βρέθηκε στο σαλόνι, πέρασε την κουζίνα και βγήκε στη βεράντα. Κοίταξε δεξιά, αριστερά και τότε άκουσε τη Φαίδρα να λέει ήρεμα αλλά με μια χαρά στη φωνή σαν να έλεγε κάτι αστείο.

- Δεξιά και πάνω.

Και τότε είδε έξω από το κόκκινο σπίτι μια φιγούρα. Καταλάβαινε ότι ήταν η Φαίδρα με τα πορτοκαλί μαλλιά της να διαγράφονται και να φαίνονται πιο έντονα στο γκρι φόντο του ουρανού.

- Ανάθεμα! Τι κάνεις ακριβώς; Είσαι τρελή; Θα καλέσω την αστυνομία τώρα αμέσως.
- Θα σε συμβούλευα ότι δεν είναι καθόλου καλή ιδέα αν θέλεις να δεις ξανά την αγαπημένη σου κόρη. Σε περιμένουμε και μην τολμήσεις να κλείσεις το τηλέφωνο για κανένα λόγο. Θα σε παρακολουθώ μέχρι να βγεις στο δρόμο έξω από το σπίτι. Σε περιμένω να βρεθείς στην αυλόπορτα.

Την ώρα που ο Θεόφιλος διέσχισε και πάλι το σπίτι προς την εξώπορτα πολύ προσεκτικά μην και κλείσει κατά λάθος το τηλέφωνο άκουσε έναν πυροβολισμό που έκανε την καρδιά του να σταματήσει.

Ο Θεόφιλος άφησε την πόρτα του σπιτιού του ανοιχτή και περπάτησε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στον κεντρικό ανηφορικό δρόμο. Λαχάνιασε και έκοψε ταχύτητα. Το πόδι του πονούσε και ήταν αδύνατο να τρέξει. Καθώς πήγαινε, φώναζε στο τηλέφωνο μια το όνομα της Ειρήνης, μια της Φαίδρας αλλά κανένας δεν απαντούσε. Φοβόταν να το κλείσει γιατί δεν ήθελε να προκαλέσει τη Φαίδρα.

Το μυαλό του δούλευε πυρετωδώς και καθώς περπατούσε προσπαθούσε να σκεφτεί διάφορα σενάρια προκειμένου να σωθούν. Ίσως κάποιος είχε ακούσει τον πυροβολισμό και κάλεσε την αστυνομία. Αλλά η περιοχή ήταν ανοιχτή. Ο ήχος μπορεί να χάθηκε και πριν λίγο άκουσε τα μπουμπουνητά από την άλλη μεριά του χωριού. Ήλπιζε ότι ίσως ο γαμπρός του να τους έψαχνε. Είπε ότι θα περνούσε κατά τις πέντε το απόγευμα. Την ώρα που προχωρούσε με δυσκολία στον ανηφορικό χωματόδρομο ο δείκτης του ρολογιού στο κωδωνοστάσιο του χωριού έδειχνε δύο το μεσημέρι.

Στάλες ιδρώτα έτρεχαν στο μέτωπό του. Τα πόδια του πονούσαν από το τρέξιμο και η καρδιά του χτυπούσε δυνατά καθώς δεν λάμβανε καμιά απόκριση από τη Φαίδρα. Κρατούσε το κινητό στο χέρι τόσο δυνατά που είχε κοκκινίσει το χέρι του.

Δεν άντεχε ούτε στη σκέψη ότι το παιδί του θα πάθαινε κάτι κακό. Ήταν η μόνη που του είχε απαμείνει. Λίγες μέρες πριν η Ελένη του, και τώρα γινόταν αυτό. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι θα έχανε την κόρη του. Ότι θα έπρεπε να ζήσει αυτή τη μοναξιά χάνοντας τους πιο σημαντικούς ανθρώπους στη ζωή του.

‘Μα τι θέλει αυτή η τρελή από μας; σκέφτηκε. Άρα σίγουρα ήταν αυτή στο καφέ που βρεθήκαμε. Είναι παρανοϊκή. Έπρεπε να μιλήσω γι’ αυτήν και σε κάποιον άλλο γαμώτο! Τώρα κανείς δεν ξέρει γι’ αυτήν παρά μόνο εγώ και η Ειρήνη. Ρηνάκι μου, κορίτσι μου’.

Έφτασε στην αυλόπορτα και την έσπρωξε βιαστικά. Η μπλούζα του σκίστηκε στο κάγκελο αλλά δεν το πρόσεξε. Κοιτούσε στο γρασίδι και τις πέτρες του μονοπατιού στον κήπο μήπως έβλεπε κάπου αίμα. Δεν είδε τίποτα αλλά δεν ησύχασε. Πέρασε τον περιστερώνα και έφτασε κουτσαίνοντας έξω από την πόρτα του σπιτιού. Κοντοστάθηκε για λίγο και αφουγκράστηκε. Δεν άκουγε τίποτα. Τα χέρια του έτρεμαν. Πριν χτυπήσει την πόρτα είδε ότι ήταν ανοιχτή.

Είδε ότι το κινητό είχε κλείσει και προσπάθησε να προετοιμαστεί για το χειρότερο. Έσπρωξε δυνατά την πόρτα και τότε την είδε.

Ο Θεόφιλος έσπρωξε την πόρτα και είδε τη Φαίδρα να σημαδεύει προς μια κατεύθυνση μέσα στο υποφωτισμένο σαλόνι. Χαμογελούσε χαιρέκακα καθώς τον

έβλεπε έτσι ιδρωμένο και αγχωμένο με σκισμένη μπλούζα. Προχώρησε λίγο ακόμη και η καρδιά του χτυπούσε δυνατά από φόβο μήπως έβλεπε μπροστά του το χειρότερο εφιάλτη της ζωής του. Τότε αντίκρισε την Ειρήνη στην καρέκλα. Κλαμένη, με τα μαλλιά της ανακατωμένα αλλά ευτυχώς ζωντανή.

Λίγες στιγμές πριν όση ώρα η Φαίδρα ήταν στον κήπο και μιλούσε με το Θεόφιλο, η Ειρήνη κοιτούσε γύρω της μήπως και δει κάποια άλλη έξοδο εκτός από την κεντρική αλλά μάταια. Στον επάνω όροφο είχε δει φως αλλά δεν της πρόσφερε τίποτα να πάει εκεί. Καθώς σκεφτόταν χαλάρωσε τους κόμπους από το μαντίλι στα πόδια της, έτσι ώστε να μπορέσει να το βγάλει γρήγορα και να τρέξει. Φοβόταν γιατί η Φαίδρα φαινόταν ικανή για όλα. Την είδε έξω από το μεγάλο παράθυρο να προχωράει λίγο πιο χαμηλά στο κήπο. Τότε σκέφτηκε ότι αυτή ήταν η ευκαιρία της.

Έβγαλε γρήγορα το μαντίλι από τα πόδια της και προχώρησε προς την εξώπορτα. Σκέφτηκε ότι μπορεί να περάσει από πίσω της και να φτάσει μέχρι την αυλόπορτα γρήγορα. Μπορούσε να καλυφτεί στους κοντούς θάμνους που υπήρχαν εδώ και εκεί στον κήπο. Αλλά τι στιγμή που έβγαινε από το σπίτι και έτρεχε πάνω στα γρασίδια για να φτάσει στην άκρη του κήπου, η Φαίδρα γύρισε και την είδε.

Πυροβόλησε μια φορά προς το μέρος της. Παρ' όλο που η σφαίρα έπεσε σε κάποια απόσταση από αυτήν ήταν αρκετή για την τρομάξει. Η Ειρήνη σκόνταψε και έπεσε σε ένα σημείο που το χώμα ήταν φρεσκοσκαμμένο. Η Φαίδρα με μάτια ορθάνοιχτα και το όπλο ακόμη να τη σημαδεύει την πλησίασε. Το βλέμμα της ήταν άγριο και τα χείλη της σφιγμένα.

Τη σήκωσε με βία και την πήγε στο σπίτι όπως και πριν λίγο. Όταν ο Θεόφιλος έφτασε έξω από την πόρτα του σπιτιού, η Ειρήνη είχε ήδη δέσει πάλι τον εαυτό της και καθόταν στην πολυθρόνα. Καθώς ανέβαινε το δρομάκι του κήπου η Φαίδρα τον είδε. Γέλασε και έκλεισε το τηλέφωνο. Σκέφτηκε πώς ίσως τον τρόμαξε έστω και για λίγο, κάτι που της έδωσε απέραντη ικανοποίηση.

Ο Θεόφιλος προχώρησε στο μεγάλο δωμάτιο και ένωσε για λίγο ανακουφισμένος που είδε την Ειρήνη καλά. Άκουσε τη Φαίδρα να λέει:

- Τώρα που μαζεuthήκαμε μπορούμε επιτέλους να αρχίσουμε. Όλη η οικογένεια μαζεμένη στο κόκκινο σπίτι ή να φανταστούμε ότι είμαστε στο 'Σπίτι στο λόφο';

Όταν η Αλίκη στον πάνω όροφο άκουσε το έντονο γέλιο της Φαίδρας άνοιξε τα μάτια. Δε μπορούσε να δει έξω από το παράθυρο αλλά ένας δυνατός αέρας είχε σηκωθεί και κουνούσε μανιασμένα τα δέντρα στον κήπο.

Η Φαίδρα σημαδεύοντας το Θεόφιλος τον έβαλε να κάτσει δίπλα στην Ειρήνη. Για λίγες στιγμές δε μιλούσε κανείς. Ο Θεόφιλος προσπαθούσε να εξοικειωθεί με το

χώρο και να εντοπίσει κάποια έξοδο διαφυγής εκτός από την πόρτα. Ο χώρος ήταν μεγάλος και με κάθε κίνηση μπορούσε να τους πυροβολήσει. Και όπως είχε δει και νωρίτερα ήταν ικανή να το κάνει.

Σκέφτηκε ότι όσο πιο φοβισμένη έδειχνε η Ειρήνη και ταραγμένος ο ίδιος τόσο πιο πολύ χαιρόταν η Φαίδρα. Είχε μελετήσει κάποια στιγμή τις συμπεριφορές εμμονικών ανθρώπων για να τις συμπεριλάβει στις ιστορίες του. Η Φαίδρα στεκόταν εκεί απέναντί τους. Νέα και όμορφη, γοητευτική. Τα πορτοκαλί μαλλιά της ανάλογα με τον τρόπο που κοιτούσε την έκαναν από χαριτωμένη μέχρι διαβολική. Ο Θεόφιλος σκεφτόταν ότι δεν έπρεπε να την αναστατώνουν. Έπιασε το χέρι της Ειρήνης για να την ηρεμήσει και είδε το πρόσωπο της Φαίδρας να αγριεύει. Σήκωσε ακόμη πιο πολύ το όπλο και τους σημάδεψε. Λίγες στιγμές αφού απομάκρυνε το χέρι του την είδε να ηρεμεί. Φαινόταν ότι της άρεσε να είναι φοβισμένοι και κυρίως να μην συμπαράστέκονται ο ένας στον άλλον. Τελικά μίλησε πρώτος.

- Φαίδρα μπορείς να μας εξηγήσεις τι γίνεται; Τι θέλεις από εμάς;
- Από την Ειρήνη τίποτα. Το θέμα είσαι εσύ.
- Εγώ; Μα εμένα με γνώρισες λίγες μέρες πριν. Τι σου έχω κάνει;
- Πολλά και περισσότερα στην Αλίκη.
- Την Αλίκη που γνώρισα προχθές;

Δεν ήθελε να της πει ότι υποψιαζόταν τη μεταμφίεσή της. Δεν ήθελε να την αναστατώσει.

- Ξέρουμε πολύ καλά και οι δύο ποιά γνώρισες χθες.
- Δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει. Εμένα μου φάνηκε πολύ φιλική όταν βρεθήκαμε, συνέχισε χωρίς να αντιδράσει στην ειρωνεία της Φαίδρας.
- Ναι ήταν πάντα ένας πολύ γλυκός άνθρωπος. Πολύ δοτικός. Ευαίσθητος. Καλλιτέχνης βλέπεις.
- Ωραία όλα αυτά. Από εμάς τι θέλεις;
- Επιμένεις. Το θέμα είσαι εσύ. Γι' αυτό θα σε ρωτήσω αρχικά, αν είχες γνωρίσει ποτέ κάποια άλλη Αλίκη. Κάπου είκοσι χρόνια πριν.

Ο Θεόφιλος ξεροκατάπιε. Τι να έλεγε μπροστά στην Ειρήνη; Άρα η Φαίδρα ήξερε με κάποιο τρόπο και για την άλλη Αλίκη. Μα πώς; Ίσως ήταν φίλες; Δεν μπορούσε να καθυστερήσει άλλο την απάντηση.

- Ναι είχα γνωρίσει μια Αλίκη σε μια παρουσίαση βιβλίου.

- Μπράβο. Επιτέλους. Άρχισες για αλλαγή να λες αλήθειες. Και; Τι; Αυτό;
- Ναι τι άλλο, είπε ο Θεόφιλος.
- Έλα τώρα. Ήρθε η ώρα να μας πεις την αλήθεια.
- Ποιά αλήθεια Φαίδρα; είπε ήρεμα ο Θεόφιλος.
- Ότι κοιμήθηκες μαζί της, αυτή την αλήθεια.

Όση ώρα μιλούσαν η Ειρήνη είχε πάρει το βλέμμα της από το όπλο και κοιτούσε το Θεόφιλο. Ήθελε και αυτή να μάθει την αλήθεια αλλά καταλάβαινε το μπαμπά της που δεν ήθελε να μιλήσει γι' αυτό το θέμα μπροστά της και ειδικά με μian άγνωστη.

Ο Θεόφιλος έχασε την υπομονή του.

- Τι βλακείες είναι αυτές που λες; Αν νομίζεις ότι θα τραβήξεις την προσοχή μας με τρέλες επειδή μάλλον δεν έχεις τίποτα άλλο καλύτερο να κάνεις στη ζωή σου σε γελάσανε. Έχεις αποδείξεις γι' αυτά που λες;

Η Φαίδρα έβγαλε ένα δυνατό γέλιο που αντήχησε στο μεγάλο δωμάτιο μέχρι τους πάνω ορόφους του σπιτιού. Συνέχισε να τραντάζεται στο γέλιο καθώς τα μαλλιά της έπεφταν στο πρόσωπό της και το στήθος της ανεβοκατέβαινε. Έκανε δύο βήματα πίσω και ένα μπρος και το όπλο τραντάχτηκε στο χέρι της. Ακόμη γελώντας σήκωσε το κεφάλι και τότε φάνηκαν τα χοντρά δάκρυά της που έτρεχαν ενώ το γέλιο εναλλασσόταν με κλάμα. Ανάμεσα στα αναφιλητά της είπε:

- Αποδείξεις ε; Αν σου πω ότι τα έμαθα από πρώτο χέρι από την Αλίκη; Κάποια στιγμή πριν από πέντε χρόνια. Αλλά τα ήξερα και πιο πριν. Γιατί βλέπεις ποτέ δεν έκρυψε τον πόνο της, την απογοήτευσή της. Απλά ήταν πολύ περήφανη ή αδύναμη θα έλεγα εγώ για να σε διεκδικήσει. Και αυτό το κατάλαβα από τότε που άρχισε να καταλαβαίνω και τον εαυτό μου. Βλέπεις η Αλίκη, εκείνη η Αλίκη που γνώρισες τότε είναι η μάνα μου.

Ο Θεόφιλος παρακολουθούσε τη Φαίδρα να κλαίει, να γελάει και να μιλάει και δεν ήξερε τι να σκεφτεί. Έφτασε να λυπάται αυτό το κορίτσι για την κατάστασή του αλλά και πάλι δε μπορούσε να δικαιολογήσει τι δουλειά είχαν όλα αυτά με τον ίδιο και την κόρη του. Η Ειρήνη ήταν και αυτή δακρυσμένη και κουνούσε το κεφάλι της πέρα δώθε.

Ο Θεόφιλος για λίγο ξέχασε τη Φαίδρα και στράφηκε στην Ειρήνη.

- Κορίτσι μου συγγνώμη που το μαθαίνεις έτσι. Η μαμά τα ήξερε όλα. Θα σου τα εξηγήσω όλα κάποια στιγμή.

Η Φαίδρα έβλεπε τον Θεόφιλο να προσπαθεί να καθησυχάσει την Ειρήνη και της ερχόταν να ουρλιάξει. Όχι, σίγουρα δεν ήθελε να τον πυροβολήσει και να τελειώνει

μαζί του. Ήθελε να τον ξεσκίσει με τα χέρια της μήπως καταλάβει έστω και λίγο τον πόνο που ένιωθε η ίδια μέσα της. Στάθηκε όρθια με ίσιο κορμί και με το όπλο στραμένο προς τα κάτω. Ακόμη ο Θεόφιλος μιλούσε στην Ειρήνη ενώ εκείνη είπε με πολύ σιγανή φωνή 'Είσαι πατέρας μου'. Κανένας δεν αντέδρασε και τότε φώναξε ακόμη μια φορά γεμάτη απόγνωση 'Είσαι πατέρας μου!'.

Ο Θεόφιλος σταμάτησε να μιλάει και τότε γύρισε και την κοίταξε. Είδε το χρώμα το μαλλιών της που ήταν παρόμοιο με το δικό του όταν ήταν νέος. Το σχήμα και το χρώμα των ματιών με τις σκούρες πιτσιλιές που ήταν ίδια με της δικής του μάνας. Τη λεπτή μακριά μύτη και τα σαρκώδη χείλη που ήταν και αυτά δικά του. Είδε όλα αυτά και αμέσως τα ξέχασε σαν να μην τα είχε δει ποτέ.

- Τι είναι αυτά που λες; είσαι τελείως τρελή;
- Τρελή ε; Είμαστε ίδιοι δεν το βλέπεις; Ευτυχώς μόνο εξωτερικά γιατί εγώ δεν θα εγκατέλειπα ποτέ αυτούς που με χρειάζονται.
- Τα έχεις τελείως χαμένα κορίτσι μου! Ειρήνη μου, μην την ακούς. Λέει ψέματα. Δεν έχει ζωή, δεν έχει οικογένεια και προσπαθεί να καταστρέψει εμάς.
- Μέχρι και το σημάδι στο λαιμό σου έχω. Δες εδώ!

Ο Θεόφιλος τότε σάστισε και σταμάτησε να μιλάει. Κουνούσε μόνο το κεφάλι του πέρα δώθε και μονολογούσε 'Όχι δεν είναι δυνατόν, δε μπορεί'.

Στράφηκε πάλι στην Ειρήνη.

- Κορίτσι μου, δεν είναι δυνατόν, μην την ακούς!

Τότε η Ειρήνη ενώ τόση ώρα κοιτούσε τα πόδια της και απλά άκουγε όσα λέγονταν γύρω της με σταθερή φωνή φώναξε:

- Μπαμπά σταμάτα πια! Σταμάτα!

Η Φαίδρα σάστισε για μια στιγμή από την αντίδρασή της όπως και ο Θεόφιλος.

- Βρήκα το ημερολόγιο της μαμάς. Έλεγε μέσα ότι μια γυναίκα την πλησίασε και της μίλησε για τη σχέση σας. Και για το παιδί.

Η Αλίκη όταν έμαθε ότι είναι έγκυος προσπάθησε μία και μοναδική φορά να μιλήσει στο Θεόφιλο. Έφτασε κάτω από το σπίτι του μην ξέροντας και αυτή η ίδια τι θα του έλεγε. Τελικά εκείνος δε γύρισε σπίτι εκείνη τη μέρα. Έλειπε για δουλειές. Η Ελένη την είδε να κλαίει στην είσοδο του σπιτιού. Εκείνη της είπε ότι ψάχνει το Θεόφιλο Αναγνώστου. Απάντησε ότι ήταν ο άντρας της. Η Αλίκη σάστισε για λίγο και της τα είπε όλα. Για τη βραδιά που περάσανε μαζί, για το μωρό. Η Ελένη ήξερε ότι ο άντρας της είχε περάσει ένα βράδυ με μια άλλη γυναίκα. Όταν άκουσε για την εγκυμοσύνη κλονίστηκε αλλά μόνο για μερικές στιγμές. Σκέφτηκε τον άντρα της, τη ζωή τους, την

κόρη τους. Έτσι επέλεξε να μην την πιστέψει, να τη θεωρήσει τρελή και να ζήσει στην ηρεμία που είχαν καταφέρει να χτίσουν με τον άντρα της. Της είπε να φύγει και να μην τους ενοχλήσει ποτέ ξανά. Της είπε ότι μπορούσε να της δώσει χρήματα για να κάνει μια νέα αρχή μακριά από όλα. Όσα ήθελε. Ήταν το τελευταίο που έγραψε στο ημερολόγιό της. Η Αλίκη αποφάσισε να μην τους ξαναδει ποτέ και να φύγει στην Αμερική που ήταν πάντα το όνειρό της.

Ο Θεόφιλος κοιτούσε μια τη Φαίδρα και μια την Αλίκη. Αυτή η κοπέλα που τους σημάδευε με ένα όπλο ήταν κόρη του. Η Αλίκη δεν τον είχε ενοχλήσει ποτέ. Ούτε είχε διεκδικήσει ποτέ τίποτα. Την εκτίμησε για λίγο. Όμως εκτίμησε ακόμη περισσότερο τη γυναίκα του που με τόσο πάθος προστάτεψε την οικογένειά τους. Το πρόσωπο της Φαίδρας είχε κάπως ηρεμήσει. Αλλά στα μάτια του έμοιαζε ακόμη με την παρανοϊκή γυναίκα που ήθελε να σκοτώσει το παιδί του. Δε μπορούσε να νιώσει τύψεις για ένα παιδί που δεν ήξερε, αλλά ένιωθε τύψεις που η παρόρμηση μιας βραδιάς, όσο καλό και αν του έκανε αρχικά του ίδιου, τώρα έβαζε σε κίνδυνο την Ειρήνη.

Το κεφάλι του ήταν έτοιμο να σπάσει από την ένταση. Από τη μια προσπαθούσε να χωνέψει όλα αυτά που άκουγε και από την άλλη έπρεπε να βρει ένα τρόπο να σωθούνε. Έβαλε τα χέρια στο πρόσωπο για να ηρεμήσει. Ακόμη δεν ήταν σίγουρος τι ήθελε η Φαίδρα από αυτούς ίσως λεφτά; Θα της το πρότεινε. Σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να της πετάξει ένα από τα μαξιλάρια και μετά να πέσει πάνω της για να την ακινητοποιήσει. Συγκεντρώθηκε μήπως άκουγε απ' έξω αμάξι ή κάτι το οποίο να έδειχνε ότι δεν ήταν μόνοι τους στη γειτονιά αλλά μάταια.

Η Φαίδρα ακούγοντας αυτά από την Ειρήνη σκέφτηκε τη μαμά της και τα όσα είχε περάσει εξαιτίας αυτού του άντρα. Τέντωσε το χέρι της πιο αποφασιστικά σηματοδεύοντάς τον.

Η Αλίκη στον πάνω όροφο τρεμόπαιζε τα μάτια και προσπαθούσε να αφουγκραστεί τις φωνές από κάτω της. Η μέρα ήταν γκρίζα και δε μπορούσε να υπολογίσει τι ώρα ήταν. Είχε διψάσει. Το ποτήρι με το νερό έστεκε δίπλα της στο κομοδίνο. Δεν ήταν μακριά της.

Ο Θεόφιλος είχε πιάσει το χέρι της Ειρήνης και της μιλούσε. Η Φαίδρα έβλεπε την παγωμένη αντίδραση του Θεόφιλου απέναντί της και την προσπάθειά του να φροντίσει την Ειρήνη. Για μια στιγμή ένιωσε ένα σπάσιμο στην καρδιά. Δεν περίμενε τίποτα από αυτόν τον άνθρωπο. Και δεν ήθελε να περιμένει. Αυτός ήταν η πηγή όλων των κακών που τη βρήκανε. Πέρασε με τη μαμά της μια νύχτα, δεν θέλησε ποτέ να την ξαναδεί και εξαιτίας του είχαν ζήσει μέσα στην αβεβαιότητα ενώ αυτός έκανε επιτυχία με την ιδέα της μαμάς της.

Εκείνη τη στιγμή που αποκαλύπτονταν όλα, έψαξε στο βλέμμα του κάτι που να της θυμίζει συμπόνια για την ίδια, για τη μαμά της, για το ίδιο αίμα που έτρεχε στις

φλέβες τους. Το μόνο που έβλεπε όμως ήταν αγωνία να τη γλιτώσουν.

Έστρεψε το πιστόλι στο Θεόφιλο και τον πλησίασε λίγο ακόμη. Είχε το βλέμμα σταθερά πάνω του.

- Τι κάνεις; Θα μας σκοτώσεις για κάτι που έγινε είκοσι χρόνια πριν; Άσε μας ελεύθερους και θα τα συζητήσουμε όλα με ηρεμία, είπε ο Θεόφιλος.
- Είσαι ένας εκμεταλλευτής και τίποτα άλλο, του είπε Φαίδρα με παγωμένη φωνή.
- Φαίδρα, ό,τι έγινε αφορούσε εμένα και την Αλίκη. Ήμασταν δύο άνθρωποι ενήλικες που.. δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του.
- Πες μας για το 'Σπίτι στο λόφο'. Πες στην αγαπημένη σου κόρη πώς το έγραψες. Δε νομίζεις ότι πρέπει να μάθει πώς έζησε μια άνετη ζωή, με τα σχολεία και τις εκδρομές της.

Ο Θεόφιλος κοίταξε πάλι την Ειρήνη, η οποία με απορημένο βλέμμα τον κοιτούσε. Ο Θεόφιλος κατάλαβε ότι η Φαίδρα ήξερε και γι' αυτό.

- Είχαμε μιλήσει γι' αυτό με την Αλίκη. Αυτό. Μου φάνηκε ωραία ιδέα και την εξέλιξα. Αυτό έγινε. Και μόνο!
- Ψέματα! Είχε σκοπό να γράψει βιβλίο που σίγουρα θα γινόταν επιτυχία, αλλά εσύ την πρόλαβες. Είσαι ένας κλέφτης! Της πήρες την ιδέα, την εκμεταλλεύτηκες για να σώσεις τον εαυτό σου! Να θυμηθείς πόσο άντρας ήσουν και πόσο καλός γραφιάς!
- Φαίδρα, τα πράγματα είναι πιο απλά απ' όσο νομίζεις, δεν..
- Σκάσε! Εξαιτίας σου έμεινα μόνη και παλεύω εδώ και χρόνια να τη βοηθήσω. Ήμουν 15; Καταλαβαίνεις; 15! Όταν η κόρη σου από δω δεν ήξερε ποιο ρούχο να αγοράσει και πού να πάει διακοπές, εγώ έπρεπε να μιλάω με γιατρούς και να ψάχνω νοσοκομεία! Γιατί; Γιατί εσύ της έκλεψες την επιτυχία.

Η Φαίδρα φώναζε αλλά το πρόσωπό της έδειχνε ψύχραιμο. Το βλέμμα της παγωμένο.

- Σήκω. Θα της ζητήσεις γονατιστός συγγνώμη.
- Μα τι λες, τι εννοείς;
- Η Αλίκη είναι πάνω. Ζει απέναντί σου εδώ και μια βδομάδα.
- Μόνο αυτό θέλεις λοιπόν από εμένα;

Εκείνη τη στιγμή ένιωσαν τον επάνω όροφο να τραντάζεται πάνω από τα κεφάλια

τους.

Η Αλίκη προσπάθησε να συγκεντρωθεί στο να φτάσει το ποτήρι με το νερό. Θα δοκίμαζε αρχικά να το φτάσει και μετά να σφίξει τη χούφτα της. Τέντωσε το χέρι της όσο μπορούσε. Τα δάχτυλά της ίσα που κουνιόντουσαν και μόνο οι άκρες τους μπόρεσαν να ακουμπήσουν το κρύο γυαλί. Το ποτήρι κουνήθηκε για λίγο από τη θέση του καθώς η Αλίκη τεντωνόταν. Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της και κραυγές από το λαιμό της, που στο μυαλό της ήταν λέξεις και μηνύματα απόγνωσης για βοήθεια. Κουρασμένη και πια εκνευρισμένη έβαλε όση δύναμη της είχε απομείνει και κούνησε νευρικά το χέρι της.

Το ποτήρι με το νερό έμεινε ακίνητο αλλά η λάμπα λαδιού που ακόμη έκαιγε δίπλα της έπεσε κάτω. Το γυαλί με το κυματιστό τελείωμα έπεσε στο ξύλινο πάτωμα κάνοντας θόρυβο και το φιτίλι του λαδιού συνέχισε να καίει στο πάτωμα και στην άκρη του χαλιού που ήταν ανάμεσα στο κρεβάτι και το κωμωδινό.

Ο αέρας έξω ακουγόταν σαν βουητό και έτσι κανείς στον κάτω όροφο δεν άκουσε τη λάμπα που έσπασε. Η Αλίκη τρόμαξε για λίγο και μετά έκλεισε ξανά τα μάτια εξουθενωμένη. Ήθελε να δει την κόρη της, μα δε μπορούσε να την καλέσει.

Εν τω μεταξύ το λαδωμένο φυτίλι συνέχισε να καίει μέχρι που δυνάμωσε όταν επεκτάθηκε στις ίνες του χαλιού. Σε λίγες στιγμές έφτασε την κουρτίνα που ακουμπούσε πάνω στο χαλί και το λευκό ύφασμα παραδόθηκε στις φλόγες. Κάποιες στιγμές αργότερα, η Αλίκη άνοιξε τα μάτια και είδε τον κόκκινο καταρράκτη από πάνω της και πίσω στο παράθυρο και άκουσε τον ήχο από τις φλόγες. Προσπάθησε να ρίξει το ποτήρι με το νερό δίπλα της αλλά ήταν πια αργά καθώς με μια κίνηση ο πύρινος καταρράκτης έφτασε το πανί που ήταν σφηνωμένο στο τζάμι και το έκαψε μέχρι που έμεινε μια τρύπα στο σημείο και έδωσε την ευκαιρία στο μανιασμένο αέρα να μπει στο δωμάτιο. Το τζάμι μαύριζε και παραμορφωνόταν σιγά σιγά ενώ η φωτιά είχε κάψει ολόκληρη την κουρτίνα και το κουρτινόξυλο έπεφτε με δύναμη στο πάτωμα κάνοντας εκκωφαντικό ήχο.

Την ώρα που η φωτιά έκαιγε το δωμάτιο της μαμάς της η Φαίδρα είχε σηκώσει το Θεόφιλο και την Ειρήνη σημαδεύοντας τους με το όπλο για να τους ανεβάσει στο δωμάτιο. Άκουσαν το θόρυβο από το κουρτινόξυλο και μύρισαν το καμένο ξύλο που είχε φτάσει σε όλο το σπίτι. Τότε είδαν έξω από το παράθυρο και το μαύρο καπνό που ταξίδευε από τον πάνω όροφο και χανόταν στον ουρανό. 'Φωτιά', ψέλλισαν η Ειρήνη και ο Θεόφιλος, ενώ από το στόμα της Φαίδρας βγήκε μόνο 'Μαμά'.

Πρώτος μίλησε ο Θεόφιλος.

- Πρέπει να φύγουμε καταλαβαίνεις; Θα καούμε ζωντανοί.

- Πρώτα θα με βοηθήσεις να σώσω τη μαμά μου! Είναι πάνω δε μπορεί να περπατήσει.

Η Φαίδρα για πρώτη φορά έδειχνε ειλικρινές παρακλητικό ύφος, χωρίς κακία ή ειρωνεία. Το πρόσωπό της είχε γίνει ευγενικό, τα μάτια της έλαμπαν από λύπη και απόγνωση. Ο Θεόφιλος κοίταξε μια τη Φαίδρα και μια την Ειρήνη.

- Είναι το λιγότερο που μπορείς να κάνεις για εμάς, μετά από όλα αυτά που έγιναν, του είπε η Φαίδρα.

Ο Θεόφιλος κοίταξε την Ειρήνη και είπε:

- Θα σε βοηθήσω μόνο αν αφήσεις την Ειρήνη να φύγει.

Τη Φαίδρα εκείνη τη στιγμή την ένοιαζε μόνο να σώσει τη μαμά της και ήξερε ότι ίσως να μην τα κατάφερνε να την κουβαλήσει μόνη. Καταλάβαινε επίσης ότι θα έχανε την ευκαιρία να τον τιμωρήσει μια για πάντα. Το σώμα της είχε μουδιάσει. Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της αλλά δεν το κατάλαβε. Έπρεπε να αποφασίσει γρήγορα. Χαμήλωσε αισθητά το όπλο και ψέλλισε 'Εντάξει, αλλά έλα γρήγορα'.

Τους άφησε και διέσχισε το διάδρομο. Πριν ανέβει τη σκάλα σταμάτησε και περίμενε να βεβαιωθεί ότι ο Θεόφιλος την ακολουθούσε. Τότε τους άκουσε:

- Ειρήνη φύγε γρήγορα, πάρε την αστυνομία. Πήγαινε σπίτι.
- Μπαμπά, σε παρακαλώ μην πας. Δεν θέλω να σε χάσω. Το σπίτι σε λίγα λεπτά θα γίνει στάχτη. Είμαστε τόσο κοντά στο να ξεφύγουμε. Θα φύγουμε και θα γλιτώσουμε και από τις δυο μια για πάντα.

Η Φαίδρα ένιωθε το κεφάλι της να βουίζει. 'Ατιμη και εσύ'. Σφάλισε τα μάτια και έσφιξε τα δόντια για να μην τσιρίξει. Το πρόσωπό της ήταν κόκκινο και στα μάγουλα της τρέχανε δάκρυα. Έβαλε τα δάχτυλα στα μαλλιά της και τα τράβηξε με δύναμη έτοιμη να τα ξεριζώσει. Στερέωσε τα πόδια της στο πάτωμα για να μην κάνει πίσω, μην γυρίσει στο σαλόνι και τους αντιμετωπίσει. Έπρεπε να πάει πάνω. Έπρεπε. Αυτό ήταν το καθήκον της τώρα. Να σώσει τη μαμά της. Άνοιξε τα μάτια της και ανέβηκε γρήγορα τις σκάλες.

Τότε άκουσε βήματα πίσω της και ανακουφισμένη κατάλαβε ότι ο Θεόφιλος την ακολουθούσε. Έτρεξε στο διάδρομο και μπήκε στο δωμάτιο της μαμάς της την ώρα που η φωτιά είχε εξαπλωθεί σε όλη την αριστερή μεριά του δωματίου και έφτανε στα σεντόνια της Αλίκης. Πήγε από τη δεξιά μεριά του κρεβατιού και την τράβηξε με όλη της τη δύναμη. Ήταν αδύνατον να την κουβαλήσει.

Η Αλίκη είχε κλειστά μάτια και δεν αντιδρούσε στις φωνές της Φαίδρας που της μιλούσε. Τράβηξε το αριστερό της χέρι και το σώμα της Αλίκης έφτασε στην άκρη του κρεβατιού. Η Φαίδρα έβαλε ακόμη μεγαλύτερη δύναμη και την τράβηξε προς το

μέρος της.

Ο Θεόφιλος με ακόμη έντονο τον πόνο στο πόδι έφτασε στο δωμάτιο την ώρα που το κορμί της Αλίκης έπεφτε στο πάτωμα. Η φωτιά γύρω τους πύκνωνε και έφτασε στα κάδρα που ήταν κρεμασμένα στον τοίχο πλάι από την πόρτα. Είδε τις φωτιές, το κενό στο παράθυρο με τον αέρα να βουίζει. Μια κόλαση και στη μέση η Φαίδρα να κλαίει και να φωνάζει τη μαμά της καθώς προσπαθούσε να τη σύρει στο πάτωμα. Στο πάτωμα ήταν η Αλίκη, η πραγματική Αλίκη που κράτησε στην αγκαλιά του για μια νύχτα αλλά σε τίποτα δε θύμιζε το ταλαιπωρημένο σώμα που έβλεπε μπροστά του.

Ο Θεόφιλος τις πλησίασε και έπιασε τον καρπό της Αλίκης.

- Δεν έχει σφυγμό, φώναξε στη Φαίδρα. Πρέπει να φύγουμε. Δε μπορούμε να την κουβαλήσουμε στη σκάλα.

Η Φαίδρα φώναζε τη μαμά της, ανακατεμένα με όχι, δεν είναι δυνατόν. Η φωτιά πλησίαζε το ξύλινο κούφωμα της πόρτας. Ο Θεόφιλος το είδε και έκανε βήματα πίσω φωνάζοντας στη Φαίδρα 'Φεύγω δεν έχει νόημα πια'. Η Φαίδρα προσπαθούσε να σύρει το σώμα της μαμά της. Η φωτιά εξαπλωνόταν γύρω της και ακουγόταν τρομακτική. Πρώτη φορά στη ζωή της τη φόβισε αυτή η αίσθηση της φωτιάς, παρ' όλο που πάντα τη γαλήνευε και τη βοηθούσε να συγκεντρωθεί, να συγκροτήσει τις σκέψεις της, να ξεχάσει.

Τον είδε να φεύγει και να την προδίδει για άλλη μια φορά. Συνέχισε να τραβάει το σώμα της μαμάς της καθώς φλόγες έφτασαν στο νυχτικό της Αλίκης και σταμάτησε για να τις σβήσει με τα χέρια. Έκατσε δίπλα της και την είδε εκεί για μια στιγμή, όμορφη όπως τη θυμόταν με τα ξανθά μαλλιά και τα μπλε της μάτια. Φαντάστηκε ότι τα άνοιγε για άλλη μια φορά και την κοιτούσε όλο αγάπη. Το είχε νιώσει και αυτή ότι δεν είχε σφυγμό. Το ήξερε ότι δε μπορούσε να την κουβαλήσει μόνη της στο σπίτι και στη σκάλα. Η φωτιά τις πλησίαζε και είχε κάψει το κούφωμα της πόρτας. Είχε μόνο μερικά δευτερόλεπτα αν ήθελε να σωθεί και να τελειώσει αυτό που άρχισε με το Θεόφιλο. Φλόγες έφτασαν και πάλι στο ρούχο της Αλίκης αλλά αυτή τη φορά η Φαίδρα δεν τις έσβησε. Της έδωσε ένα φιλί στο μέτωπο και της ψιθύρισε 'Για σένα μανούλα'. Σηκώθηκε και βγήκε από το δωμάτιο λίγο πριν πέσει η κάσα της πόρτας και πριν δει τη μαμά της να παραδίνεται στις φλόγες, στην αγκαλιά της φωτιάς που η Φαίδρα τόσο αγαπούσε.

Έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στο διάδρομο που είχε αρχίσει να καίγεται πίσω της. Επιβράδυνε για λίγο και φευγαλέα είδε το δωμάτιό της με τους δίσκους της που πάντα τη συντρόφευαν και το πικάπ που έστεκε βουβό στη μέση του δωματίου. Συνέχισε και κατέβηκε δυο δυο τα σκαλιά. Τότε είδε από το παράθυρο του σαλονιού την Ειρήνη να κοιτάει το σπίτι και το Θεόφιλο κουτσαίνοντας να βγαίνει από το σπίτι και να περπατάει στο μονοπάτι του κήπου. Τους είδε από μακριά να αγκαλιάζονται και τότε σταμάτησε. Πήρε βαθιά ανάσα και με μεγάλα σταθερά βήματα προχώρησε

στην έξοδο του σπιτιού.

Στα λίγα λεπτά που μεσολάβησαν από τη στιγμή που η Φαίδρα την άφησε, η Ειρήνη κλαίγοντας βγήκε στον κήπο. Κοίταξε τις φωτιές να πυκνώνουν και φώναξε βοήθεια. Για λίγες στιγμές σάσπισε. Σκέφτηκε να πάει στο σπίτι να τηλεφωνήσει. Δεν ήξερε πού ήταν το κινητό της. Ενώ άρχισε να τρέχει αποφασισμένη να φτάσει στο σπίτι να ειδοποιήσει άκουσε το Θεόφιλο να τη φωνάζει καθώς έβγαινε από το κόκκινο σπίτι.

Η Ειρήνη βαστούσε το Θεόφιλο και προχωρούσαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν για να ξεφύγουν μακριά από τη φωτιά που έκαιγε το σπίτι. Η Φαίδρα τους παρακολούθησε από πίσω.

Τα μαλλιά της ήταν ανακατεμένα και η λευκή επιδερμίδα της ήταν σε σημεία μαύρη από τον καπνό. Το κόκκινο σπίτι πίσω της παραδινόταν στις φλόγες οι οποίες χόρευαν με τον αέρα λες και προσπαθούσαν να ξεφύγουν από το σπασμένο τζάμι εκεί που άλλοτε ήταν σφηνωμένο το πανί.

Είχαν φτάσει στον περιστερώνα όταν τους φώναξε ‘Για πού το βάλατε;’ και τους πλησίασε λίγο ακόμη με το όπλο στο χέρι τεντωμένο και σταθερό. Πρώτα σημάδεψε την Ειρήνη και είπε ‘Ηθελες να γλιτώσετε και από τις δυο μας έτσι;’. Και τότε άκουσε το Θεόφιλο να λέει ‘Μη σε παρακαλώ’. Έστρεψε το όπλο σε αυτόν και τον σημάδεψε καθώς συνέχιζε να τους πλησιάζει. Πριν προλάβουν να πούνε κάτι τον πυροβόλησε από τα λίγα μέτρα που τους χώριζαν και τον πέτυχε τρεις φορές στο στήθος.

Η Ειρήνη τσίριζε πάνω από το Θεόφιλο καθώς τα χέρια της γέμιζαν αίματα που έβγαινε από το στήθος του. Ο Θεόφιλος κοίταξε το γκρι ουρανό και ανέπνεε όλο και πιο αργά ενώ το χρώμα του προσώπου του γινόταν άσπρο και η ζωή έφευγε από μέσα του. Η Ειρήνη γύρισε και κοίταξε παραδομένη τη Φαίδρα η οποία τους κοιτούσε ανέκφραστη.

Η Φαίδρα κοίταξε για τελευταία φορά τον περιστερώνα και ευχήθηκε τα πουλιά που αγαπούσε να είχαν πετάξει ελεύθερα μακριά. Πλησίασε το άψυχο σώμα του πατέρα της και την αδερφή της που έκλαιγε από πάνω του. Η Ειρήνη για μια στιγμή σκέφτηκε ότι είχε έρθει η σειρά της, καθώς η Φαίδρα είχε ακόμη το όπλο στο χέρι. Τότε την άκουσε να της λέει ‘Για χρόνια μού τον στερήσες εσύ, τώρα ήρθε η σειρά μου να στον στερήσω’.

Τους προσπέρασε και τους δυο και έσπρωξε την αυλόπορτα τη στιγμή που χοντρές ψιχάλες άρχισαν να πέφτουν. Άνοιξε τα χέρια και σήκωσε το βλέμμα στον ουρανό καλωσορίζοντας τη βροχή στο δέρμα και στα ρούχα της. Από κάπου μακριά άκουσε σειρήνες. Απομακρύνθηκε με αργό και σταθερό βήμα αφήνοντας αποτυπώματα στις λάσπες και ενώ το είδωλό της με τα πορτοκαλί μαλλιά καθρεφτιζόταν στο νερό που είχε μαζευτεί στις λακούβες του χωματόδρομου.

Το μεγάλο ψηλοτάβανο δωμάτιο φαινόταν κρύο και αποστειρωμένο. Γύρω γύρω στους τοίχους υπήρχαν βιβλιοθήκες με χοντρά δερματόδετα βιβλία και στη μέση ένα ορθογωνικό γραφείο, όλα από σκούρο μασίφ ξύλο. Η Ειρήνη καθόταν μόνη σε μια από τις καρέκλες του γραφείου και περίμενε το συμβολαιογράφο. Το λείο δέρμα της πολυθρόνας της φαινόταν και αυτό κρύο, όπως και τα δύο άδεια μάτια που την κοιτούσαν. Στην άκρη του γραφείου απέναντί της ήταν τοποθετημένο ένα μικρό μπρούτζινο άγαλμα του θεού Ποσειδώνα, με σμιλεμένα τα μακριά του μαλλιά και τα κύματα να του τυλίγουν το σώμα. Της φαινόταν ότι κράδαινε την τρίαινα στο χέρι και κινούνταν με ορμή κατά πάνω της. Έκλεισε για λίγο τα μάτια και προσπάθησε να ηρεμήσει.

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο γραφείο ο συμβολαιογράφος. Μετά από τα τυπικά άρχισε να διαβάζει τη διαθήκη της Ελένης. Η Ειρήνη δεν περίμενε να ακούσει κάτι καινούριο. Είχε κάνει αυτή τη συζήτηση για τα περιουσιακά και με τους δύο γονείς της πριν μερικά χρόνια.

Κάποια στιγμή τον άκουσε να λέει '...έχω μετανιώσει και για να ακούς αυτά τα λόγια σημαίνει ότι δεν πρόλαβα να σου μιλήσω. Στο ημερολόγιό μου στο εξοχικό, όπως και στο γράμμα που συμπεριλαμβάνω στο φάκελο αυτό, θα βρεις ό,τι στοιχεία χρειάζεσαι για να μάθεις την αλήθεια. Μετάνιωσα για τη συμπεριφορά μου και πριν μερικά χρόνια έψαξα. Και έμαθα ότι έχεις μια αδερφή Ρηνάκι μου. Είναι δική σου επιλογή τι θα ήθελες να κάνεις από εδώ και πέρα και αν θα ήθελες να δημιουργήσεις μια σχέση μαζί της. Από τη δική μου μεριά και προσπαθώντας να εξιλεωθώ για την αδιαφορία που έδειξα έχω ανοίξει έναν τραπεζικό λογαριασμό για το παιδί αυτό. Είναι δική σου απόφαση αν θα ήθελες να δώσεις τα χρήματα σε αυτό το κορίτσι. Σκέψου όμως ότι έχεις την ευκαιρία να αποκτήσεις την αδερφή που δε μπόρεσα να σου προσφέρω εγώ. Ελπίζω να με συγχωρέσεις όταν διαβάσεις το παρακάτω γράμμα μου και να πάρεις τη σωστή απόφαση για τη ζωή σου. Εγώ έκανα τα λάθη μου..'

Η Ειρήνη άκουγε και οι παλμοί της ανέβαιναν. Δε μπορούσε να αρθρώσει λέξη. Μετά από μερικές στιγμές τη ρώτησαν αν καταλάβαινε και αν συμφωνεί. Έγνεψε θετικά αλλά δεν ήταν σίγουρη αν της μιλούσε ο συμβολαιογράφος ή το μπρούτζινο άγαλμα. Όταν τελικά άνοιξε το στόμα για να μιλήσει το βλέμα της χάθηκε στο κενό και γέλιο βγήκε από μέσα της. Ένα τσιριχτό γέλιο που θύμιζε πολύ στη Φαίδρα.

ΤΕΛΟΣ